

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL

IN IMAGINI

Cupa României

ECHIBE PROMOVATE
ÎN CATEGORIA A: **JIUL** (PETRILA)

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

FLORIN CIORCILĂ

medalie de argint la campio-
natele mondiale de lupte de
la Toledo (S.U.A.)

(PREZENTAREA LUI FLORIN CIORCILĂ ÎN PAG. 19)

NATAȚIE

**Istoria
unui
record:
200 m bras**

**SPORTUL
ÎN VACANȚĂ**
la munte
și la mare

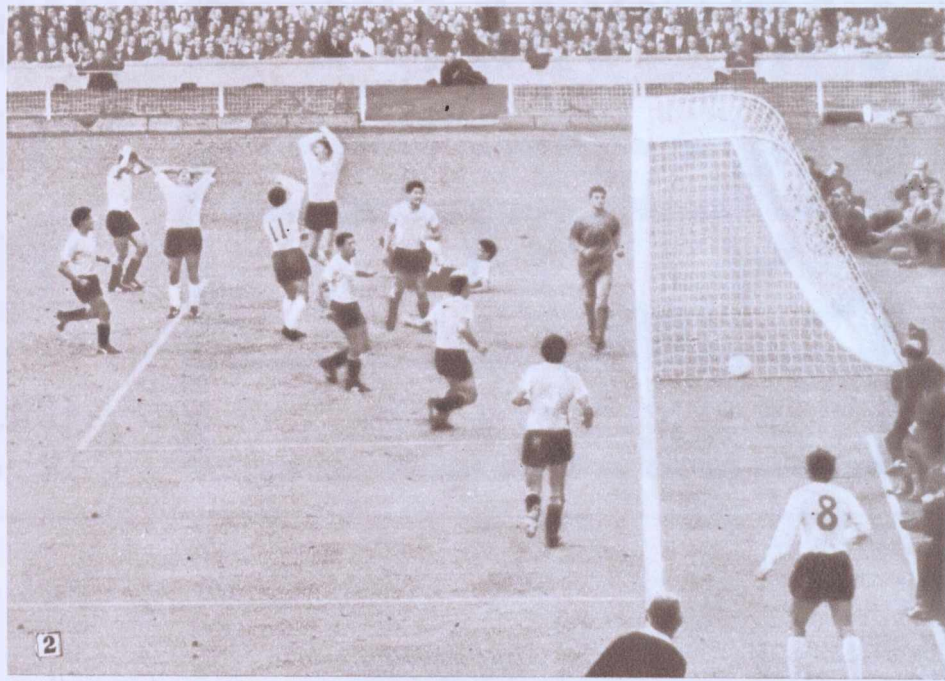
r. 14

(181)
IULIE 1966
Anul XIX

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL

Care dintre iubitorii fotbalului de pe întregul glob nu a auzit în aceste zile de... Willie, simbolul campionatelor mondiale de la Londra. În fotografie, secretarul Federației engleze de fotbal, Denis Follows, dă mina cu Willie care este mascota reprezentativei britanice la C.M. Numele adevărat al lui Willie (cel din fotografie) este George Claydon.

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL din Anglia continuă să țină încordată atenția tuturor iubitorilor jocului cu balonul rotund din întreaga lume. De la început «ișele» s-au încurcat de-a binelea, majoritatea favoriților, în frunte cu Brazilia, înregistrând însușe de... răsunet

În fotografiile alăturate vă redăm câteva aspecte de la marea «bătălie» a celei de a VIII-a ediții a C.M.

1. PORTUGALIA—UNGARIA 3—1 (1—0). În felul acesta a fost înscris primul gol al portughezilor: la un corner executat impecabil de Simoes, Augusto a reluat imparabil cu capul peste portarul maghiar Szentmihaly. După această grea înfrângere se părea că vicecampionii din 1954 au ieșit din cursa pentru calificarea în turneul final. Ei au câștigat însă un teren prețios spre primele două locuri din grupa C, învingând, surprinzător, Brazilia cu 3—1.

2—3. ANGLIA—URUGUAY 0—0. Primul meci al Campionatului Mondial, disputat pe stadionul Wembley din Londra, a furnizat și cea dintâi surpriză: Anglia a terminat la egalitate cu Uruguay (0—0). Fotografia nr. 2 ne redă un moment de-a dreptul tragic pentru londonezi. Mingea șutată spre poarta apărată de Mazurkiewicz iese afară din teren, trecând milimetric pe lângă bară, în ciuda gesturilor disperate ale fotbalștilor englezi.

Imaginea 3 ilustrează perfectă organizarea a «betonului» uruguayan. Înconjurat de coechipierii săi, portarul Mazurkiewicz culege mingea la care sărise englezul Charlton.

4. R.F. GERMANĂ—ELVEȚIA 5—0. O fotografie document: prima lovitură de la 11 m acordată la cea de a VIII-a ediție a C.M. Germanul Haller a transformat impecabil, înscrisând cel de-al cincilea punct al formației sale care din nou se anunță o mare favorită la titlul mondial.

RIETATI

UN ANTRENOR prea optimist: Vincente Feola — Brazilia — (în fotografia de sus) După ce a declarat peste tot că faimoasa cupă Jules Rimet va rămâne definitiv în posesia Braziliei, managerul echipei lui Pele a fost supus unui duș rece de către reprezentativa Ungariei, care a înscris în poarta lui Gilmar nu mai puțin de trei goluri, primind doar unul singur. Datorită acestei înfringeri și celei următoare, în fața Portugaliei (1 — 3), echipa Braziliei a fost eliminată prematur din C.M.

De unde se vede că optimismul exagerat nu e niciodată bun.

JIMMY GREAVES, periculosul vîrf de atac al echipei Angliei, zîmbește fericit. Formația sa a reușit să «spargă gheața» obținînd prima victorie din cadrul Campionatului Mondial de fotbal: 2—0 (1—0) în fața reprezentativei Mexicului. Deși înaintașul englez nu se află în prezent în cea mai bună formă, antrenorul team-ului britanic, Alf Ramsey, nu se poate dispensa de serviciile acestui valoros fotbalist, care este o adevărată spaimă pentru portari.

EROUL ultimelor patru ediții ale C.M. de fotbal, portarul mexican Carbajal, plînge! Motivul? Echipa sa a ratat calificarea, terminînd la egalitate (0 — 0) cu Uruguay-ul deși a dominat.

DOUĂ RECORDURI ÎN MECIUL DE ATLETISM STEAUA — DINAMO

VIORICA VISCO-POLEANU aduce în actualitate un record mondial, cel de la săritura în lungime femei. Cu ultimul ei rezultat 6,59 m ea se apropie la numai 17 cm de acesta... situîndu-se pînă în prezent în fruntea celor mai bune săritoare din 1986 de pe glob.

După o așteptare de 20 de ani, cel mai bătrîn record athletic (100 m 10,4 — Ion Moina — 1946) trece în domeniul trecutului. **GHEORGHE ZAMFIRESCU** cu 10,3 deschide o nouă epocă în această probă. Sperăm că 10,2 nu se va lăsa așteptat... alți 20 de ani. Remarcați decontractarea lui Zamfirescu în cursa record (în fotografie).

REPETIȚIE PENTRU GRONAU

16 VICTORII LA SNAGOV...

Purtînd semnătura intenselor pregătiri pentru campionatele mondiale de la Grunau, ediția din acest an a Regatei Snagov a reunit la startul întrecerilor sportive din România, Cehoslovacia, Polonia și Bulgaria. E drept că nu toți concurenții străini dețin locuri fruntașe în ierarhia valorilor internaționale dar, oricum, cele 16 victorii românești — din 16 probe! — sînt un frumos buchet de succese și, mai ales, o optimistă promisiune pentru medaliile celei de a VII ediții a «mondialelor» programate, în august, pe apele lacului Grunau.

În imagine, start în proba de canoe simplu 10 000 m, cîștigată-surprinzător de tînărul I. Macarenco.

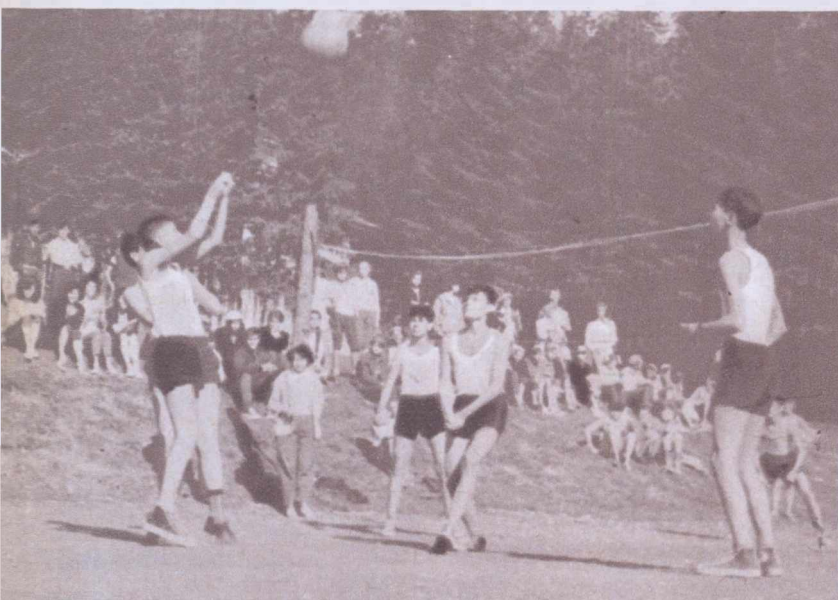

Cu bucuria în inimi pentru tot ceea ce le oferă vacanța, cele mai tinere vârstare ale țării răspund pretutindeni, unde se întâmplă să le întâlnești, o veselie și o bună dispoziție molipsitoare. La munte și la mare, în taberele de pionieri și școlari, mii și mii de «cravate roșii» petrec zile de neuitat în compania unuia dintre cei mai dragi prieteni ai lor: **SPORTUL**.

De la unele dintre zecile de tabere de pionieri și școlari care funcționează în aceste zile la munte și la mare, redactorii și fotoreporterii revistei noastre au cules câteva aspecte și imagini pe care vi le prezentăm în aceste pagini.

Printre brazii falnici de pe Furnica

Directorul administrației generale a taberelor de pionieri și școlari din Sinaia este un vechi prieten al sportului — Florian Alexandrescu fostul motociclist fruntaș, recordman al curselor de coastă. Dacă la aceasta adăugăm și faptul că, pentru prima serie, directorul taberei «schiori-Sinaia» a fost Ștefan Petrea, profesor de educație fizică, iar pentru seriile doi și trei Florian Biolănescu, profesor de limba română, campion al regiunii Ploiești la tenis de masă, vă puteți imagina că locul pe care l-a ocupat și îl ocupă sportul în activitatea de zi cu zi a tinerilor școlari veniți să-și petreacă vacanța printre brazii falnici de pe Furnica nu este de loc neglijabil.

Primele două serii de elevi, 1 100 de harnici școlari, au și părăsit tabăra cu un plus de sănătate și cu amintiri dintre cele mai plăcute. Acum este prezentă în tabără seria a treia, iar pe aceeași o vor urma alte două. În tabăra «schiori-Sinaia» au venit și vor mai veni să se recreeze, să-și oțelească organismul copii din cinci

regiuni ale țării: Mureș-Autonomă Maghiară, Dobrogea, Ploiești, Brașov și oraș București. Și pentru că am amintit acest fapt trebuie să menționăm laudabila inițiativă privind alcătuirea detașamentelor de pionieri din tabără. Fiecare detașament, format din 18—22 de elevi, cuprinde pe școlarii aceleiași clase, reprezentanți ai tuturor regiunilor enumerate. Prin aceasta schimbul de impresii dintre elevii diferitelor regiuni ale țării a avut și are un conținut cu mult mai bogat, iar climatul cimentării prietenilor este cum nu se poate mai favorabil.

Am arătat în rindurile de mai sus că în tabăra «schiori-Sinaia» sportul se bucură de toată considerația. Și așa este. I-am însoțit pe pionieri și școlari într-o excursie la Poiana Scluii. În zilele premergătoare sosirii noastre în tabără, voioșia copiilor s-a făcut simțită la Cota 1 400, la Piscul Ciinelui, la Poiana Văcii și pretutindeni în împrejurimile Scluii. I-am urmărit pe copii în înverșunate dispute de volei, organizate între detașamente,

în întreceri atletice sau disputându-și înțietatea la tenis de masă. Citeva aspecte din activitatea sportivă a acestei tabere vi le prezentăm cu ajutorul ilustrațiilor alăturate. În ceea ce privește fotografia de jos, dreapta, ea reprezintă un moment inedit: șeful bucătar al taberei Ion Balotă, prezintă copiilor meniul zilei.

g. st.

ÎN TABĂRA DE LA NĂVODARI

Pe nisipul fin al mării...

La nord de Mamaia, plaja care se întinde pe zeci de kilometri este mai puțin cunoscută de «sezonisți». Copiii însă se simt aici ca la ei acasă. Pentru pionieri și școlari, tabăra de la Năvodari constituie un minunat loc de întâlnire în zilele călduroase de vară.

Și în acest an, aici își petrec o parte din vacanță, mii de copii — frunțași la învățătură, veniți din toate colțurile țării.

Atrăși de această adevărată revărsare de tinerețe nu au putut rezista tentației de a petrece câteva ore în preajma micilor oaspeți temporari ai taberei de la Năvodari-dig. Elevi între 8 și 12 ani din regiunile Ploiești și Maramureș se aflau tocmai la programul de plajă, sub atenta îndrumare a medicului Nicolae Budrică.

Fără prea multe invitații, cu «porția» de bronz primită pe trupurile lor zvelte, copiii au devenit apoi veritabili sportivi.

— Sportul le ocupă o bună parte a timpului petrecut aici, pe țărmul mării — ne spune profesorul de educație fizică ALEXANDRU CĂLUGĂRIȚA. De altfel, am alcătuit împreună cu colegul meu ALEXANDRU SILIȘCAN, un program variat, care să le creeze copiilor clipe de destindere și totodată de întărire a organismului. Pe lângă exercițiile de gimnastică pe care le facem în fiecare dimineață, ei participă și la «micro» — campionate de fotbal, volei, baschet, atletism. În felul acesta, «disputatele» întreceri au cuprins pe aproape toți școlarii. Mult interes au manifestat micii sportivi și pentru concursurile de

orientare turistică și excursii.

*

...Peisajul aproape sălbatec din împrejurimile taberei, care-i dă acestui colț al litoralului un farmec deosebit, ar fi de neînchipuit fără glasurile cristaline ale copiilor.

După zilele bogate în soare, apă și mult sport, cei mai tineri vizitatori ai plajii cu nisip de aur, se vor întoarce acasă cu un plus în greutate și multă voieșie, adăugate, desigur, la nostalgia frumoaselor zile de tabără.

*

Fotoreporterul nostru PAUL ROMOȘAN oferă drept amintire celor din tabăra de la Năvodari-dig câteva imagini din această vacanță.

Rugbi... estival

Rugbiștii constănțeni au adus concetățenilor lor, la sfârșitul turului, satisfacția unui valoros loc IV în clasament, situându-se primii între echipele provinciale, imediat după consacratele Grivița Roșie, Steaua și Dinamo. În felul acesta, XV-le Farului a confirmat și anticipația revistei «Sport», care i-a consacrat un amplu fotoreportaj în numărul 8 (aprilie), intitulat «**Farul trebuie să confirme!**» Se spunea atunci că — după părerea noastră — constănțenii sînt cei mai reductabili adversari provinciali ai for-

mațiilor bucureștene. Și iată împlinită afirmația.

Acum, în plin sezon estival, în pauza dintre tur și retur, constănțenii și-au permis cîteva binemeritate momente de destindere. Iată două instantanee culese de fotoreporterul nostru **Paul Romoșan** pe plaja de la Mamaia. Un moment gimnastic la portic și... rugbi în apă. După cum se vede, sportivii nu-și trădează pasiunea nici pe plajă. (D.C.).

În reportajul «Costa-Șoptereanu: Dialog de la distanță» apărut anul acesta în nr. 3 al revistei noastre am publicat, printre altele, și un tabel. Este vorba de tabelul care cuprinde în cifre «ordinea de bătaie» a celor doi înotători frunțași pentru perioada care le-a mai rămas pînă la J.O. din Mexic. În tabelul amintit, pentru actualul sezon, A. Șoptereanu și-a propus să realizeze la 200 m bras 2:33—2:34 min, iar V. Costa 2:35,5.

Ce reprezintă în fapt aceste cifre? Pentru o mai bună înțelegere vom da în continuare un scurt istoric al evoluției recordului românesc la 200 m bras, în ultimii 10 ani. În 1955 Felix Heitz reușește într-un concurs internațional, organizat la Rostok (R.D.G.), să coboare sub granița celor 2:40 min. Arbitrii îi trec în foile de

ză pentru această distanță un timp standard de 2:45 min.

La un interval de numai cîteva săptămîni de la această hotărîre Felix își aproprie din nou recordul. În iunie 1957 el obține 2:44,8, iar în luna august, a aceluiași an, în cadrul campionatelor naționale de natație Oanță este cronometrat cu timpul de 2:43,5. De aici înainte Adrian Oanță se va arăta mereu nemulțumit de propriile sale recorduri.

În iulie 1958, într-un concurs disputat la Lugoj el obține 2:42,1 și tot în iulie, de data aceasta la București, înaintea meciului de natație România-Suedia, el realizează 2:40,8, iar în cadrul întîlnirii cu suedezi este cronometrat cu excepționalul timp de 2:39,5. La ora cînd a fost stabilit recordul țării la 2:39,5 acest timp reprezenta a patra performanță mon-

culoarele bazinului din Parcul sportiv Dinamo, elevul Anghel Șoptereanu produce marea surpriză terminînd cursa de 200 m bras în 2:39,3. A fost o satisfacție generală, amplificată, un an mai tîrziu, cînd un alt tînar a intrat în cursa pentru supremația probelor din procedul bras. Este vorba, ați ghicit, de timișoreanul Vasile Costa, sportiv de o ambiție remarcabilă, care, datorită străduințelor sale în pregătire, ameliorează recordul țării într-un concurs desfășurat la Bratislava (2:38,6). De aici înainte duelul Costa-Șoptereanu începe să se deruleze spectaculos și, mai ales, antrenant. În august 1965, la campionatele naționale la care iau parte și cîțiva înotători americani, printre ei remarcîndu-se și Trethewry, campionul S.U.A. la 100 m bras, Șoptereanu termină întrecerea cu 2:36,4: nou record.

Această performanță rămîne în picioare mai puțin de un an și cel care vine să o amelioreze este tot înotătorul bucureștean. Șoptereanu, în cadrul concursului «Celor 7 coline», desfășurat recent la Roma, își îmbunătățește propriul record, obținînd o dată cu victoria în proba de 200 m bras timpul de 2:35,2. Cifra reprezintă a patra performanță europeană (1. Prokopenko (U.R.S.S.) 2:30,2; 2. Kravcenko (U.R.S.S.) 2:31,5; 3. Heiningner (R.D.G.) 2:32,2; 4. Șoptereanu 2:35,2. În același tabel V. Costa ocupă locul 11).

Din scurtul istoric al recordului românesc la 200 m bras, printre altele, se desprinde și faptul că, la procedul respectiv, țara noastră a ocupat întotdeauna pe scara ierarhiei europene și chiar mondiale un loc de frunte. În al doilea rînd se observă că A. Șoptereanu, cu timpul de 2:35,2 realizat la Roma, s-a apropiat simțitor de cifra planificată pentru acest an (2:33—2:34) în vederea pregătirilor pentru Olimpiada din 1968.

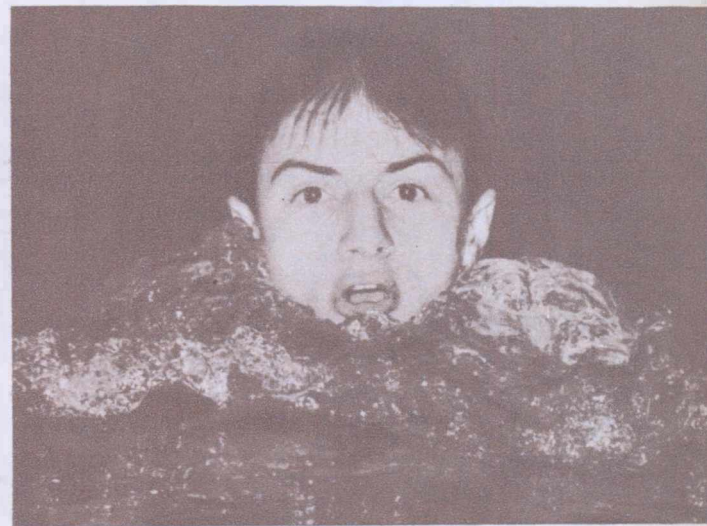
Acum, așteptăm să-și spună cuvîntul și Vasile Costa. Ocazia nu este departe. Către sfîrșitul acestei luni au loc campionatele naționale de natație. În ambii înotători avem aceeași încredere și privim cu optimism comportarea lor la europenele din august de la Utrecht.

G. ȘTEFĂNESCU

Ocupanții locurilor I și II, la 200 m bras, în concursul «Celor 7 coline»: Șoptereanu și Lenkey (Ungaria).

O amintire după victoria de la Roma: Anghel Șoptereanu și antrenorul său Gh. Dimeca.

Vasile Costa ne-a declarat că nu a abandonat duelul său cu Șoptereanu.

EVOLUȚIA RECORDULUI LA 200 m BRAS

1955—1966

1955	— 2: 39,5	Felix Heitz — cu înot sub apă
1957	— 2: 45,0	timp standard fixat de F.R. Natație
	— 2: 44,8	Felix Heitz — primul record realizat în noile condiții regulamentare (fără înot sub apă)
	— 2: 43,5	Adrian Oanță
1958	— 2: 42,1	Adrian Oanță
	— 2: 40,8	Adrian Oanță
	— 2: 39,5	Adrian Oanță
1964	— 2: 39,3	A. Șoptereanu
1965	— 2: 38,6	V. Costa
	— 2: 36,4	A. Șoptereanu
1966	— 2: 35,2	A. Șoptereanu

DRUMUL UNUI RECORD

concurs 2:39, 5, consemnînd alături — «record românesc». În același concurs, tînarul înotător din R.D.G., Fritsche obține 2:35 min, un timp căruia i s-a alăturat mențiunea — nou record al R.D.G., nou record european.

Pînă în 1957 nici un alt înotător român nu s-a mai putut apropia de recordul lui Felix și totuși recordul este modificat. Modificat de către Federația Română de Natație ca urmare a hotărîrilor luate de Federația internațională, la Congresul pe care forul superior al natației mondiale l-a ținut în vara anului 1956, la Melbourne. La acest congres s-a interzis înotul sub apă la procedul bras și totodată s-a adoptat hotărîrea ca recordurile să nu mai fie omologate dacă nu sînt stabilite în bazine de 50 m. Cum recordul lui Felix fusese stabilit la bras sub apă, Federația română îl anulează și fixează

dială și a treia europeană (1. Gathercole (Australia) 2: 36,9 — record mondial; 2. Koliesnikov (U.R.S.S.) 2:39, 3 — record european; 3. Fnke (R. D.G.) 2:39,4; 4. Oanță 2:39,5).

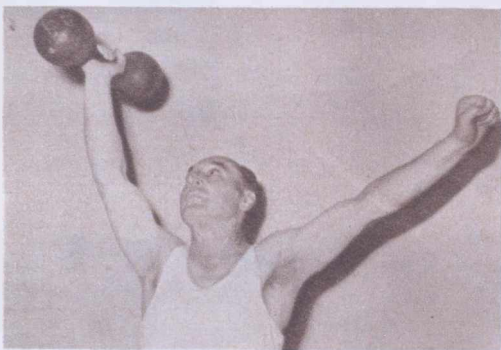
În 1960, înaintea J.O. de la Roma specialiștii natației românești își pusese toate speranțele în Mitrofan, un înotător deosebit de talentat. Mitrofan, confirmă în parte așteptările realizînd la un concurs de verificare timpul de 2:40,4, ceea ce reprezenta pentru ora respectivă a șaptea performanță mondială. Cu această carte de vizită Mitrofan se prezintă la Olimpiadă. Aici este însă eliminat în semifinale, unde a fost cronometrat cu 2:41,4. La Roma la 200 m bras victoria a revenit lui Mulliken (S.U.A.) cu timpul de 2:37,2.

Recordul lui Oanță din 1958 rămîne în picioare pînă la campionatele internaționale ale României din anul 1964 cînd, între

ANCHETA NOASTRĂ

Practicați sportul în timpul liber?

**ȘTEFAN PETRESCU (62 de ani, lino-
tipist, antrenor emerit)**

Intrăm în camera federației de haltere să-l întrebăm pe antrenorul emerit dacă cunoaște pe cineva care se... relaxează cu halterele. Dar, renunțăm...

«Am reușit să găsesc un minut liber ca să mai respir și eu. Sint pînă peste cap de ocupat cu treburile. Nu vă uitați, așa, la mine. Nu aveți idee ce bine-ți prinde să ridici haltera asta de 20 de kilograme de cite zece ori în fiecare braț. Ai senzația, după aceea, că ai inspirat aer ozonat la munte. Îți cresc și pofta și puterea de lucru. Ești mai odihnit după un asemenea efort. Toată ziua mă simt odihnit, pentru că ridic zilnic aproximativ 6 000 de kilograme. Nu toate aici. Acasă am mai multe haltere cu care mă... joc dimineața, la prinz, după-amiaza și seara. Și ca să nu mă plictisesc, așa, toată ziua numai cu haltera, mai joc cite un fotbal, mai fac gimnastică la aparate, mai merg la bazin ca să înot și să sar de la trambulină. Pentru vîrsta mea să știți că nu-i puțin. Asta-i părerea mea, indiferent de ceea ce gîndiți dumneavoastră!»

MARIUS IOSIFESCU (30 de ani, doctor în matematici, cercetător principal la Centrul de statistică matematică al Academiei Republicii Socialiste România)

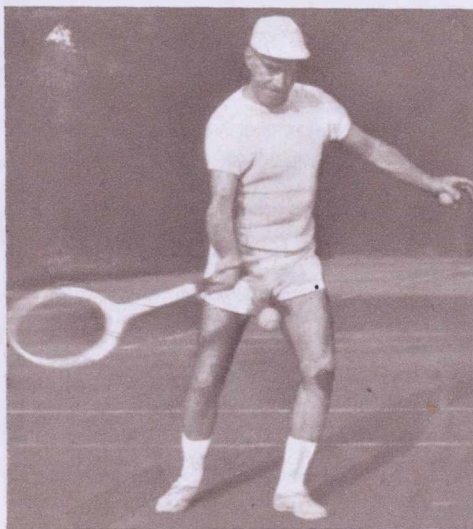

Printre prezențele românești în bibliografiile la operele științifice editate în străinătate, la loc de cinste se află și lucrările cu aplicații în psihologie ale interlocutorului nostru, un îndrăgostit al șahului.

«De unsprezece ani nu mai particip în competițiile

republicane de șah. Găsesc totuși timp pentru partide amicale, pentru studiu. De altfel, șahul este obiect de studiu al unui capitol nou al matematicilor, intitulat «Teoria jocurilor», fiind prototipul jocurilor așa-numite cu informație completă. Din acest punct de vedere, șahul mă satisface pe deplin, deoarece se încadrează perfect în sfera preocupărilor mele profesionale. Față de micul meu efort fizic, șahul nu are un rol compensator. În acest caz, apelez la sporturi dinamice, cum ar fi fotbalul și voleiul. La un loc, aceste trei sporturi dau un total optim pentru a-mi menține condiția... profesională.»

ILIE SUBĂȘANU (59 de ani, expert contabil la Banca Națională a Republicii Socialiste România)

Cînd îl vezi pe fostul component al echipei României la prima ediție a campionatului mondial de fotbal din Uruguay (1930), nici nu-ți vine să crezi că au trecut atît de ușor pentru el 36 de ani. Aceeași figură jovială, aceeași ținută îngrijită, aceeași mișcare elegantă. Doar citeva riduri pe lîngă ochi, abia vizibile. Mai știi, o fi și sportul un... cosmetician?

«Niciodată nu mi-a plăcut să rămîn dator... igienei personale. Cînd spun igienă, mă gîndesc în egală măsură și la alimentație, și la somn, și la săpun, și la aer curat, și la sport. Chiar dacă este de performanță, sportul nu-și pierde cituși de puțin rolul său igienic. În tinerețe am fost performer, ca să spun așa, la fotbal, la tenis de cîmp și de masă, la natație, la patinaj artistic. Practic și acum aceste sporturi, dar fără să-mi mai îmbogățesc vitrina cu trofee. Le practic dintr-o obligație față de sănătatea mea.»

CORNELIU TÎNJALĂ (26 de ani, instalator la moara Dimbovița) și IOAN POPA (22 de ani, anul II Arhitectură)

Cei doi din fotografie ne-au vizitat la redacție să ne anunțe că vor întreprinde «în doi» un tur al României pe biciclete «Carpați». Cei aproape 3 500 de kilometri îi vor străbate în 40 de zile.

«De cîțiva ani visăm să facem acest tur al României, pe biciclete. Acum ne-am decis. Sintem la punct cu materialele, cu echipamentul, cu antrenamentele. Ziaua vom pedala, vom vizita monumentele istorice cu care este presărată țara noastră, vom sta de vorbă cu amatorii de cicloturism, pentru schimb de experiență, iar seara ne vom pregăti... campingul; în cort, înainte de a ne

lată o întrebare pe care am pus-o în cadrul anchetei noastre întreprinsă printre cititorii revistei SPORT. Am primit răspunsuri din partea... reprezentanților tuturor vîrstelor și profesiilor. În paginile de față, redăm cîteva din dialogurile anchetei.

culca, ne vom scrie impresiile în jurnal. Scopul principal al acestui tur ciclist în doi este să ne dovedim nouă că sintem capabili de un asemenea efort și că, la sfîrșit, ne vom simți foarte bine!»

GHEORGHE MINCIULESCU (58 de ani, medic primar, radiolog la Policlinica C.F.R. din Capitală)

La arena de popice de sub tribuna a doua a stadionului Giulești am zărit, într-o după-amiază, o figură cunoscută în lumea fotbalului de pe vremea cînd așezarea în WM se contura ca un apogeu tactic-strategic. Da, da, este unul dintre acei îndrăgostiți ai fotbalului nostru care au susținut cu succes participarea României la campionatul mondial din 1930. Un fault în timpul unui meci l-a obligat să-și atîrnie în cui, prematur, ghețele cu crampoane.

«M-am retras fără voia mea din fotbal. Dar nu m-am retras total din sportul activ. Celor care nu făceau față la fotbal li se spunea să se apuce de popice. M-am apucat și eu de popice. Și popicele sint un sport, poate cel mai popular sport, care îți poate oferi satisfacția supremă chiar de la prima bilă, cînd ai șanse să obții maximum posibil: 9 popice doborîte. Dar, în afară de această bucurie, care se poate repeta la nesfîrșit, popicele nu-ți pun nici condiția vîrstei. În prezent, nu mai sint competitor. Fac numai antrenamente pentru meciul cu... anii. Noi, medicii, prescriem și pentru cei sănătoși medicamente, dintre care cel mai bun este... sportul. Garanție? Propria-mi experiență!»

EUGEN SCHIAUA (54 de ani, zețar a tipografia Informația din București)

Poate foarte puțini dintre cititorii presei sportive își pun întrebarea: «Cum o arăta, oare, tipograful care culege titlurile la articolele din ziarul *Sportul popular*?» Dacă și-ar pune-o, ar afla cu satisfacție că zețarul respectiv, în ciuda apropierii zilei de pensionare, este încă tânăr. Toată noaptea — la tipografie — este în mijlocul sportivilor, al acelor pe care cronicarii de specialitate îi remarcă în materiale, coată ziua — la stadion, îndeosebi la atletism și la rugby — este în mijlocul sportivilor, și al acelor consacrați, și al acelor care-și visează consacrarea.

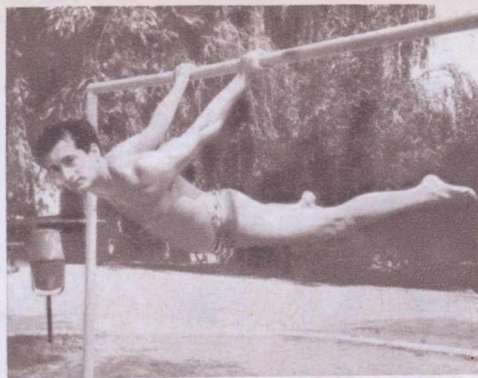
«Omul are nevoie de mișcare toată viața. Dar nu orice fel de mișcare. O mișcare sub forma sportului. Să alege, să bată mingea, să drumețească. Să facă această mișcare, însă, în mod cum-păt. Nici prea mult, nici prea puțin. În funcție de vîrstă și de profesie, în funcție de posibilitățile fizicului său. În felul acesta, omul lasă bătrînețea să-i bată mult și bine la poartă. Cînd eram

tînăr, alergam la suta de metri, săream la lungime, aruncam greutatea, jucam rugby. Acum, stau mai mult în tribună. Alerg mai puțin, dar mă simt încă tînăr, nu însă și după actul de naștere!»

GHEORGHE PĂUN (în alb, 19 ani, sudor la cazangerie) și ILIE JIGANIE (în tricou vărgat, 30 de ani, strungar la mecanica reductoare) — ambii de la uzina Vulcan.

În campionatul asociației Vulcan din Capitală activează și 24 de echipe de fotbal. În fruntea celor două echipe din fotografie («Cazangerie 2» și «Mecanică reductoare») se află intervievații noștri. Întrucît răspunsurile lor au avut același conținut, redăm pentru ele o singură formulare:

«Mișcarea în aer liber, stimulată de factorul întrecere, sporturile dinamice, în primul rînd — fotbalul, reprezintă pentru noi o relaxare în adevăratul înțeles al cuvîntului, mai ales — poate pare curios — după schimbul de noapte. În timpul producției nu ne sînt solicitați toți mușchii. Compensarea o realizăm prin fotbal. După două ore de balon rotund, ajungem atît de proaspeți acasă, încît nici nu mai avem... chef de odihnă. În încheiere, invităm revista *SPORT* să asiste la finalele de fotbal, volei și handbal din cadrul campionatului nostru de asociație. Îi va vedea, atunci, în toamnă, pe cei mai buni dintre sutele de muncitori care dăruiesc zilnic din timpul lor liber cel puțin o oră pentru sport, adică pentru propria lor sănătate!»

IOAN DINU (22 de ani, student IV Politehnică — Energetică)

«Acum cîțiva ani am fost campion național de juniori la gimnastică. Intrînd la facultate, am abandonat... performanța. Dar, numai atît. Exercițiile fizice, gimnastica nu le-am părăsit. Sînt cele mai sigure mijloace pentru a-mi... întreține fizicul. Cu un fizic bine întreținut, învăț mai ușor și mai mult.»

CATI TRANDAFIR (23 de ani, studentă III Construcții), NICOLAE CÎRJAN (22 de ani, student IV Fizică) și ȘTEFAN REINHARDT (22 de ani, student IV Politehnică Galați)

Cati era la trambulina de sărituri, Nicolae scruta... zarea după vreunul care ar avea nevoie de ajutor, Ștefan făcea starturi și întoarceri în bazin. Trei studenți îndrăgostiți de natație. Toți trei în practică, dar ora liberă o subscriu fără ezitare sportului.

«Sîntem convinși de utilitatea sportului și din cărți, și din experiență. Sportul ne face, pe lîngă plăcere, și bine. Acest bine îl vom simți cel mai mult după 50 de ani. Apoi, cel mai important lucru este că sportul a devenit pentru noi o obișnuință. Vara — natație, tenis, canotaj, iarna — schi, patinaj. Și vara și iarna — turism. Vă mărturisim că această activitate sportivă nu ne împiedică să avem medii mari. Dimpotrivă, ne ajută. Cînd învățăm, ne simțim cu forțe proaspete, mai ales după o ară-două de sport».

ADRIANA PASCU (20 de ani, studentă IV Matematici)

«Îmi place foarte mult tenisul de masă. Mă solicită și la mișcare, și la concentrare. Uneori îmi dă spre rezolvare probleme mult mai dificile decît matematicile, din cauză că în sport vitezele mari și precizia nu pot deveni atributele creierului electronic.»

GHEORGHE CREȚU (elev în clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 163 din București)

Ca și majoritatea colegilor săi, Gheorghe Crețu este îndrăgostit de sport. După orele de școală, el își împarte timpul liber între cercul de trompete de la Palatul pionierilor și terenul de sport. Preferă fotbalul, și, în general, mișcarea. I-am adresat și lui întrebarea revistei noastre. Iată răspunsul:

«Întrebarea dumneavoastră vine într-un moment cînd sportului îi rezerv mult mai mult timp decît în cursul anului. Sînt în vacanță. Aici, în tabăra de la Buda, trăiesc zile de neuitat. Meciurile de fotbal și de volei din poiană, concursurile de orientare turistică se bucură de o largă participare. La chemarea trompetei — cu care anunț programul zilei — se adună în jurul terenului toți colegii. Cei ce iubesc sportul, mișcarea în aer liber. Ni s-a spus odată că sportul, mișcarea în aer liber ne fac bine. Nimănui nu mai trebuie să i se repete. O simte fiecare din noi, deși sîntem încă copii.»

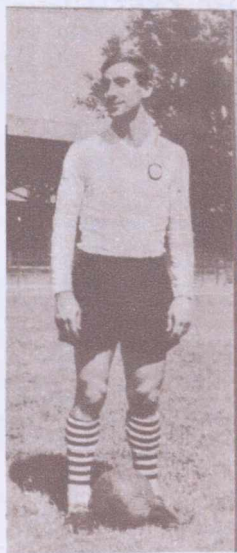
Concluzia acestei anchete? Una singură! Cine știe că-i fac bine, practică exercițiile fizice și sportul, în timpul liber; cine nu știe, nu practică sportul. Rezultă, așadar, că trebuie să procedăm în așa fel încît fiecare să știe cît de necesare îi sînt exercițiile fizice și sportul pentru întărirea și menținerea sănătății sale.

În încheiere: cu prilejul acestei anchete, am întîlnit numeroși oameni — hai, să le spunem pensionari — care, în ciuda vîrstei lor mai mult sau mai puțin înaintate, jucau tenis, mergeau cu caiacul, jucau popice, înotau etc. etc. Cam 90% din acești îndrăgostiți de sport erau... medici. Vă dați prea bine seama că nimeni nu-și bate singur cuie în talpă, adică dacă sportul face rău sănătății sau nu-i este trebuincios, atunci de ce tocmai medicul să-l practice și încă pînă la adînci bătrîneți?

Anchetă realizată de HORIA CRISTEA

JIUL PETRILA

PORTRET

Libardi

Palmareșul sportiv al fotbalistului Petre Libardi de la Jiul-Petroșani nu impresionează în mod deosebit. A început să joace la «Minerul» C.-Lung, în anul 1955, iar mai apoi la «Muscelul» și «Dinamo-Pitești», când debutează în categoria A. Din 1962 trece la Jiul.

Ceea ce impresionează cu adevărat la acest jucător de 24 ani sînt calitățile sale caracterizate cel mai elocvent de însuși antrenorul echipei, Eugen Mladin: simț deosebit al porții (Libardi este golgeterul echipei), capacitate mare de efort, șut puternic cu ambele picioare, multă forță și incisivitate în joc, simț tactic dezvoltat.

Perspectivile sale de progres au fost sesizate și de antrenorii lotului republican de tineret, dovadă fiind cele două selecționări recente în meciurile contra Italiei și Austriei, la Viena.

Student în anul II la Institutul de Mine Petroșani, Petre Libardi dorește în același timp să devină un bun inginer minier. Îi urăm succes! (a.d.).

Era în urmă cu numai 4 ani, cînd, la sfîrșitul ediției 1961—62 a campionatului categoriei A, Jiul părăsea plutonul celor mai bune echipe de fotbal ale țării. Trist episod în viața unuia dintre cele mai vechi cluburi ale fotbalului românesc.

Au urmat remanieri substanțiale, firești în cazuri cînd insuccesele devin capitale. Jiul părăsea elita fotbalului, dar evenimentul n-a avut darul să demobilizeze. Era un rău necesar...

Vechea gardă, cu toate calitățile ce le avea, nu promitea un revirement capabil să readucă echipa în prima categorie. Impedimentul principal, media de vîrstă, a determinat reîmprospătarea lotului cu o cifră impresionantă: 80%. Romoșan, Farkas II, Gabor, Cosmoc, Ciurdărescu cedau locul celor tineri, meniți să refacă prestigiul unei echipe care, chiar dacă n-a avut veleități de campioană, reușise să se mențină mulți ani în primul eșalon.

Grea sarcină pentru cei noi, absolut anonimi în fotbal la acea oră! Libardi, Martinovici, Frank, Peronescu, Casandra, Ciutac n-au reușit să îndepărteze scepticismul înflăcărăților suporterii ai Jiului la primele lor evoluții. În primul an de... B, Jiul s-a salvat, *in extremis*, de o nouă retrogradare absolut posibilă.

Acest început timid a fost și sfîrșitul anilor de «sufărîntă». Rodul muncii în perspectivă s-a făcut simțit în următoarele două ediții ale «B»-ului, cînd băieții din Petroșani și-au dat seama că pot mai mult.

Și iată-ne, așadar, la începutul ediției 1965—66 a campionatului categoriei B. Primele trei etape — neelocvente ca joc și rezultat: 3—0 cu CSM Sibiu (acasă), 0—1 cu A.S.A. Tg. Mureș (deplasare) și 1—1 cu Vagonul (acasă). A urmat un reconfortant 3—2 la Cugir, rezultat care anunța

intențiile Jiului de a juca o carte mare. Și aceasta a fost jucată din plin! Într-o serie cu Minerul Baia Mare, A.S.A. Tg. Mureș și Vagonul Arad, care s-au ținut «scai» pînă în ultimele etape, Jiul a reușit marea performanță, cu un punctaj neobișnuit de mare pentru seria apuseană a categoriei B: 39 de puncte.

Momentul culminant l-a constituit desigur derbiul cu principala rivală, Minerul Baia-Mare. Desfășurat într-o atmosferă de festival, meciul a entuziasmat pur și simplu asistența record, care la sfîrșitul partidei a purtat învingătorii pe brațe (Jiul—Minerul B.M. — 2:0).

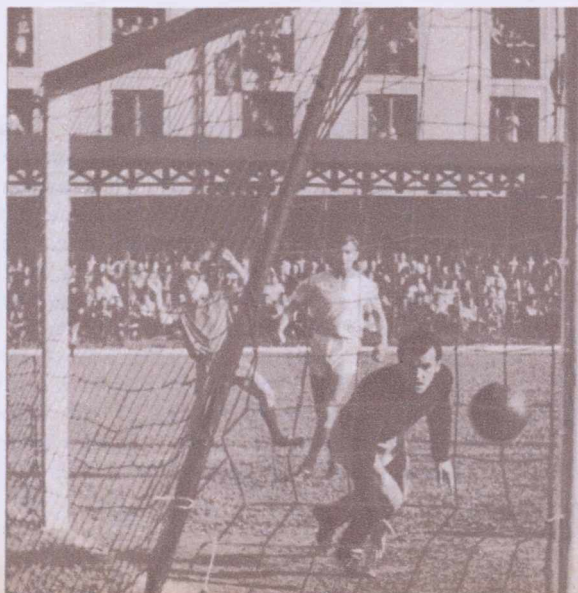
Dar să încercăm o succintă analiză a «secretelor» care au contribuit la acest remarcabil succes. Vom constata în primul rînd constanța în joc și în rezultate, alții pe teren propriu cît și în deplasare. Dealtfel Jiul a cules o recoltă de nu mai puțin 16 puncte în jocurile de «afară».

Munca în perspectivă, începută acum patru ani, a dus pe lîngă o maturizare tehnico-tactică, la creerea unui climat psihologic cît se poate de pozitiv, toți jucătorii fiind legați de echipă și fără perspectiva de a deveni... păsări călătoare.

Libardi, Martinovici, Casandra, Zamfir, Frank, Șerban sînt studenți la Institutul de Mine din Petroșani. Majoritatea sînt căsătoriți.

Vom constata, de asemeni, că pe parcursul celor 26 etape s-a menținut, în limite posibile, aceeași echipă standard, modificările, puține la număr, fiind dictate de necesități de moment. Acest fapt a dus în mod firesc la omogenizarea echipei în toate compartimentele.

În sfîrșit, seriozitatea la antrenamente și dăruirea totală în timpul jocurilor, precum și munca neobosită a celor doi antrenori — Eugen Mladin și Vasile Lazăr — întregesc cîtiva din factorii principali ai victoriei finale.

INTRE DORINȚA ȘI REALITATE

(pe urmele „REPORTAJULUI DE ANTICIPATIE” apărut în numărul 5)

Conturile campionatului fiind încheiate, propunem cititorilor noștri o scurtă confruntare între anticipațiile căpitanilor de echipă (așa cum au fost publicate în numărul 5) și realizările în final de campionat.

în «A». Acest imperativ al unui întreg devenit o realitate. Voința echipei a dat Să urmărească tradiționalul succes în noua așa cum se obișnuiește în asemenea să reamintim proaspeților... absolvenți ră a fotbalului românesc obligă la o a celei din cursurile medii. Jiul trebuie să frunzească în fotbalul nostru.

Fotoreportaj de AUREL DULA

II:

la dreapta: Andrei Stocker, 24 de ani, fundaș; Teodor Pop, 23 de ani, fundaș; Titus Farcaș, 25 de ani, fundaș; Petre Libardi, 24 de ani, inaintaș; Casandra, 26 de ani, inaintaș; Vasile Lazăr, 27 de ani, fundaș; Nicolae Nicoară, 26 de ani, inaintaș; Mircea Crăciun, 29 de ani, mijlocas

la dreapta: Titus Farcaș, 25 de ani, fundaș; Petre Libardi, 24 de ani, inaintaș; Casandra, 26 de ani, inaintaș; Vasile Lazăr, 27 de ani, fundaș; Nicolae Nicoară, 26 de ani, inaintaș; Mircea Crăciun, 29 de ani, mijlocas

la dreapta: Titus Farcaș, 25 de ani, fundaș; Petre Libardi, 24 de ani, inaintaș; Casandra, 26 de ani, inaintaș; Vasile Lazăr, 27 de ani, fundaș; Nicolae Nicoară, 26 de ani, inaintaș; Mircea Crăciun, 29 de ani, mijlocas

la dreapta: Titus Farcaș, 25 de ani, fundaș; Petre Libardi, 24 de ani, inaintaș; Casandra, 26 de ani, inaintaș; Vasile Lazăr, 27 de ani, fundaș; Nicolae Nicoară, 26 de ani, inaintaș; Mircea Crăciun, 29 de ani, mijlocas

tit al derbyului.

Iată clasamentul anticipațiilor:

1. Rapid (Ion Ionescu)	26	19	1	6	53	26	39
2. Petrolul (Dridea I)	26	16	4	6	56	24	36
3. C.S.M.S. (Matei)	26	13	5	8	42	27	31
4. Steaua (Constantin)	26	10	10	6	43	25	30
5. Dinamo București (Nunweiller III)	26	12	6	8	45	33	30
6. U.T.A. (Tirlea)	26	11	7	8	38	41	29
7. Steagul roșu (Szigeti)	26	11	4	11	44	39	26
8. Politehnica Timisoara (Lereter)	26	10	6	10	32	32	26
9. Universitatea Cluj (Adam)	26	10	6	10	32	33	26
10. Dinamo Pitesti (Tircovnicu)	26	11	2	13	43	40	24
11. Farul (Tilvescu)	26	10	4	12	33	33	24
12. Stiinta Craiova (Deliu)	26	9	6	11	28	32	24
13. Crișul (Szakacs II)	26	9	6	11	33	42	24
14. Siderurgistul (Coman)	26	8	7	11	36	47	23

Și-acum, să urmărim echipele, în ordinea... lucidității.

1. DINAMO PITESTI: + 4 puncte

(Față de cele promise la... anticipație).

Echipa lui Tircovnicu a fost marea surpriză a returului. Cu o apărare fermă, cu un «mijloc» care gândește (Tircovnicu + Dobrin) și cu un atac fugos și penetrant, piteștenii au realizat performanța de a urca pe locul patru, după ce rămăsese... în gropi la start (2 puncte din 10 posibile). Să sperăm că Dinamo Pitesti își va confirma ascensiunea în «Cupa Orașelor Tîrguri».

2. PETROLUL: + 2 puncte.

Fără... inerția de la sfîrșit, campionii s-ar fi putut afla pe locul 1 și în clasamentul revistei «SPORT». Interesantă clarviziunea lui Mircea Dridea în ceea ce privește apărarea. Cifra promisă (24) coincide cu realizarea. Se vede că Mircea a prevăzut și «dușul» de la Cluj.

3. STEAGUL ROSU: + 1 punct.

Datorită finisului puternic și, mai ales, victoriilor în deplasare cu Steaua și Crișul, «stegarii» au izbutit să depășească «planul Szigeti» cu 1 punct. Brașovenii pot mai mult. Să nu uităm «eclipsele» de-acasă cu Petrolul și Rapid (0-2 în ambele jocuri).

4. STIINTA CRAIOVA: + 1 punct (dar cu un golaveraj sub cel promis).

Acumulînd riguros «acasă» și compensînd punctul pierdut cu Petrolul prin cel «zmul» textiliștilor la Arad, studenții craioveni și-au depășit de asemenea planul cu un punct. Vrem să credem însă că în campionatul viitor craiovenii vor încerca să joace și... în deplasare.

5. UNIVERSITATEA: 0 puncte.

Clujenii împart împreună cu Farul «premiul lucidității». Realizînd cele 26 de puncte promise și chiar golaverajul de anticipație (32:33, în fapt 34:35), clujenii dovedesc resurse care, disciplinate, vor putea evita fluctuațiile «studentești» de pînă acum.

6. FARUL: 0 puncte.

Farul este în aceeași situație.

Pronosticului lui Tilvescu: 26 10 4 12 33:33 24
Realizat: 26 10 4 12 32:37 24

Deci, doar golaverajul diferă. Minus 5 în loc de... 1. Pentru Farul e valabilă recomandarea cuprinsă în fraza de încheiere adresată craiovenilor.

7. DINAMO BUCUREȘTI: — 2 puncte.

Finisul puternic i-a apropiat pe dinamoviști la numai 2 puncte de norma propusă. Cu totul remarcabilă clarviziunea lui Nelu Nunweiller, care a prevăzut întocmai golaverajul: 45:33. Iată un căpitan care cunoaște perfect capacitatea compartimentelor echipei sale. Ceea ce n-a prevăzut Nunweiller a fost doar înfrîngerea în fața U.T.A.-ei la București.

Iată acum și clasamentul final al campionatului 1965-66:

1. Petrolul	26	16	6	4	47	—24	38
2. Rapid	26	15	2	9	46	—30	32
3. Dinamo București	26	10	8	8	45	—33	28
4. Dinamo Pitesti	26	12	4	10	46	—42	28
5. Steagul roșu	26	12	3	11	40	—30	27
6. C.S.M.S.	26	11	5	10	33	—37	27
7. Universitatea Cluj	26	8	10	8	34	—35	26
8. Stiinta Craiova	26	9	7	10	23	—38	25
9. Farul	26	10	4	12	32	—37	24
10. U.T.A.	26	8	8	10	33	—40	24
11. Politehnica Timisoara	26	10	3	13	26	—36	23
12. Steaua	26	6	10	10	34	—30	22
13. Crișul	26	6	8	12	26	—39	20
14. Siderurgistul	26	7	6	13	41	—55	20

8. POLITEHNICA: — 2 puncte.

Timișorenii au realizat doar 2 puncte mai puțin, dar astfel au coborît 6 locuri față de tur. Viteza promisă de Voroncovschi la începutul campionatului n-a putut fi mărită, iar apărarea în linie a jucat deseori... feste echipei. Să sperăm că «succesul» rămînerii în prima categorie va dinamiza formația lui Bindea.

9. SIDERURGISTUL: — 3 puncte.

Deși anticipația de 23 puncte părea utopică, gălățenii au jucat returul cu mult curaj și, fără unele fadînguri (vezi jocul cu Petrolul sau «penalty»-ul cu Steaua), ar fi putut să-și realizeze norma și obiectivul, adică rămînera în prima categorie. Să sperăm că retrogradarea nu va destrăma moralmente echipa.

10. CRISUL: — 4 puncte.

Comentariile par de prisos. Crișul a repetat, într-un fel, «campania» din tur și rezultatul a venit de la sine.

11. C.S.M.S.: — 4 puncte.

Ieșenii s-au speriat probabil de perspectiva perfect posibilă a medaliilor de bronz ale campionatului. Înfrîngerea pe teren propriu, în penultima etapă, în fața dinamoviștilor bucureșteni, a fost decisivă. De altfel, indolența cu care ieșenii au abordat returul se vede și în discrepanța golaverajului. Cifrele promise: 42:27. Realizat: 33:37. Acel 0-6 de la Galați a cîntărit mult în balanță. Păcat...

12. U.T.A.: — 5 puncte.

«Umbră» echipei din tur, U.T.A. a strîns în primăvară doar 9 puncte, salvîndu-se în extremis. Atenție!

13. RAPID: — 7 puncte.

«Poetii» campionatului și-au făcut iluzii. Ionescu a «prezis» 39 de puncte, dar cînd pierzi cu Siderurgistul acasă nu mai ai nici o scuză...

14. STEAUA: — 8 puncte.

Echipa lui Constantin a infirmat toate pronosticurile posibile. Steaua a jucat la fel de slab în ambele părți ale campionatului: 11 puncte în tur, 11 în retur. Cine ar fi crezut?

Deci, patru echipe — toate provinciale — peste plan. (Pitesti, Ploiești, Brașov și Craiova); două echipe de 100% (Cluj + Constanța); restul de 8, sub nivelul angajamentelor. De remarcat că în partea a doua se află toate echipele bucureștene. Să fie oare tributul plătit bogatului sezon internațional? Poate că da...

Desigur că scurta noastră confruntare poate prileji și alte concluzii.

În speranța că cititorii noștri au apreciat «ideea», le dăm mină liberă...

IOAN CHIRILĂ

Cum s-a ajuns la

A TREIA FINALĂ STEAUA—UTA

Cupa 1966 a avut sorți foarte capricioși. O primă finală posibilă — Rapid-Petrolul — s-a consumat în sferturi, o alta — Steaua-Dinamo — a avut aceeași... soartă... În sfârșit, finala posibilă — Steaua-Rapid — a devenit semifinală. În cele din urmă s-a ajuns la greu previzibila finală Steaua-UTA, a treia în istoria Cupei (1950: CCA-UTA 3—1 și 1953: UTA-CCA 1—0).

«Marea semifinală» Steaua-Rapid s-a tranșat fără probleme în favoarea echipei lui Constantin. Steaua n-a jucat mult mai bine decât în finalul campionatului, dar Rapid a atins treapta ultimă a «coborîrii» sale, pierzînd cu un scor de forțat: 0—3.

La Pitești, Farul, deși favorit, a depus armele în fața textiliștilor arădeni, care, scăpați ca prin urechile acului de lanterna campionatului, au marcat o bruscă și, în fond, firească ascensiune morală, cîștigînd cu 3—2. Înfrîngerea Farului se datorează și unei greșite dozări a efortului în ultima etapă a campionatului.

Iată «itinerariul» finaliștilor spre finală: STEAUA: 3—0 cu Victoria Călan, 3—0 cu Soda Ocna Mureș, 2—0 cu Dinamo București.

UTA: 2—0 cu CSM Sibiu, 2—0 cu Cimentul Medgidia, 2—1 cu Steagul roșu.

În fotografiile noastre, imagini de la semifinale.

1. STEAUA-RAPID: 3—0. Voinea gustă din plin străpungerea porții feroviare.

2. Ion Ionescu k.o. sau o imagine a înfrîngerii Rapidului. De la stînga la dreapta: Suciu, Sătmăreanu, D. Nicolae.

3. UTA-FARUL: 3—2. Weichelt și Mețcas resping atacul fostului arădean Koszka (în dreapta).

4. Din nou Weichelt, într-o frumoasă robinsonadă.

CÎȘTIGÎND PENTRU A ȘAPTEA OARĂ CUPA ROMÂNIEI

Ciștigătorii Cupei 1966. De la stînga la dreapta: Ștefan Onisie — antrenor, Petescu, Pavlovici, Jenei, Negrea, Ion Aurel — vicepreședintele clubului Steaua, Dumitru Nicolae, Suci, Sătmăreanu, Ilie Savu — antrenor. Jos: Haidu, Sorin Avram, Voinea, Constantin, Dumitru Popescu și Raksi.

Steaua a egalat faimosul record al Rapidului

În ultima zi a sezonului, Steaua a găsit o frumoasă compensație pentru... campionat, cîștigînd, cu brio CUPA ROMÂNIEI, într-o frumoasă finală cu U.T.A. Să ne amintim, totodată, că Steaua a cîștigat de fapt Cupa în «sferturi» și «semifinale», eliminînd alți doi competitori de temut: Dinamo București și Rapid.

Victoria echipei bucureștene este reconfortantă, tocmai într-un moment cînd se părea că Steaua a pornit pe urmele Progresului. Se pare, însă, că militarii, «renunțînd» la campionat, au mizat mult pe Cupă, realizîndu-și planul.

Evoluția crescendo a bucureștenilor în spre finalul sezonului trebuie legată în primul rînd de prezența lui Constantin, care a galvanizat întregul joc al echipei.

«Bătrînul» profesor, izbutînd să-și asigure o formă fizică deosebită, s-a lansat în obișnuita sa risipă de idei, capitol la care nu are rival în fotbalul nostru. Dacă mai adăugăm înviorarea produsă în jocul lui Voinea, inventivitatea și nervul lui Raksi, masivitatea de tip tăvălug a lui D. Popescu, «saltul» lui D. Nicolae și siguranța calmă a lui Jenei avem explicația victoriei...

U.T.A. a făcut o primă repriză bună, cu joc curat și chiar cu cîteva ocazii. După pauză, resursele fizice s-au topit. Chivu — foarte activ în «prima» nu și-a mai găsit locul, Floruș și-a pierdut limpezimea, iar Țirlea a rămas tot spectator, între Jenei și D. Nicolae, în așteptarea «mamei» care nu voia și nu putea să vină.

În încheiere, felicitări învingătorilor și... două cuvinte:

1. În palmaresul echipei Steaua figurează un nume care nu trezește frumoase aduceri aminte: Dinamo Zagreb.

2. Strasbourg este o echipă care «betonează» fără crușare și are în persoana lui Hauser un jucător care dă goluri. De altfel Sătmăreanu îl cunoaște.

Să sperăm că noul start al bucureștenilor în Cupa Cupelor nu se va solda doar cu satisfacția de a fi adus o bună echipă franceză pe «23 August».

Portarul arădan Weichelt a plonjat spectaculos dar mingea șutată puternic de Voinea se va opri în plasă. Așa s-a înscris cel de-al treilea gol în poarta echipei U.T.A.

CONSOLAREA RAPIDIȘTILOR

Ce nu a reușit echipa mare a Rapidului, a izbutit formația de juniori: a cîștigat titlul de campioană, învingînd în finală echipa juniorilor de la Universitatea Cluj cu 2—1 (2—1). Nu putem afirma că acest succes al tinerilor fotbaliști îi consolează pe înfocații suporterii ai clubului din Giulești, dar putem spera, alături de ei, într-o evoluție mai bună a primei formații, în campionatul viitor. Spunem acest lucru gîndindu-ne la posibilitățile de promovare ale tinerilor victorioși în formația care de cîțiva ani se mulțumește doar cu locul doi. În fotografie, un atac la poarta clujenilor.

La Vedea plonjonul e floare la ureche

— Cine-i băiatul acela care șutează atît de frumos din săritură?

Profesorul Grigore Mirea îmi spune un nume.

— Dar acela care a plonjat ca Hnat?

Profesorul îmi spune alt nume.

Și, așa, tot întrebînd, ba de unul, ba de altul, le-am aflat numele tuturor handbaliștilor, chiar și ale rezervelor, dar — ce să-i faci? — fiind prea multe nu am putut reține decît un singur... amănunt: plonjonul e floare la ureche aici la Vedea.

— Cîți «ștutori» de handbal aveți în comună?

Profesorul: «La fiecare 10 locuitori cîte 2».

— Adică, vreo 400. Dintre ei cîți știi să șuteze din plonjon?

Profesorul: «Aproape toți, cu excepția portarilor. Pe aceștia din urmă îi preocupă intervențiile prin șpagat».

— Cum ați reușit să aveți atîția handbaliști în comună?

Profesorul: «Prin minge, prin porți, prin teren și prin... duminicile sportive. Pentru noi, duminica sportivă este ca un campionat. Vine toată lumea. Cei care nu rezistă la selecție, trec pe margine, ca spectatori, și-și încurajează favoriții. La rîndul lor, «favoriții» își dau toată silința să nu ajungă... spectatori. E bine să fii spectator, dar și mai bine e să fii sportiv, chiar dacă atunci cînd dai o pasă anapoda auzi reacția uneori mult prea aspră din «tribună».

— Aveți și performanțe în afara comunei?

Profesorul îl invită pe Dumitru Răcaru, președintele Consiliului raional U.C.F.S., să-mi răspundă: «Handbaliștii din Vedea sînt cei mai buni din raion. Dar nu numai ei, ci și voleibaliștii și voleibalistele. Aproape la fel se poate spune și despre atleți. Să dau un exemplu: în fiecare an, la prima oră de educație fizică, profesorii de la liceele din Giurgiu îi întrebă pe elevi care sînt din Vedea. În această comună, spre mîndria ei, se află cel mai mare centru de inițiere și de antrenament în handbal și volei din tot raionul, poate chiar și din regiunea București. Baza sportivă este cam mititică, iar cînd suflă vîntul mai tare, se stîrnește praful. Așa mititică și cu praf, dă însă o recoltă mare la metru pătrat. Recolta va fi și mai mare cînd o vom face lucioasă, cu bitum. Poate chiar în vara asta. Nu costă cine știe ce...»

Profesorul intervine: «După calculele noastre ar costa mai puțin de 4 000 de lei, pentru că nimeni nu ar mai ieși din casă să știe că nu a prestat cel puțin o oră de muncă patriotică. Deci, banii ne-ar fi necesari numai pentru bitum. Să avem bitum! Să vedeți atunci handbal!»

Îl întreb pe Ion Chiripuci, directorul Școlii generale de 8 ani din Vedea, ce părere are despre subalternul său care predă educația fizică. Îmi răspunde: «Cei mai buni sportivi ai săi sînt și cei mai buni la învățătură. Cei mai buni sportivi ai săi din cadrul celor două cooperative agricole de producție («Răscoala 1907» și «11 iunie») sînt fruntași la locul lor de muncă. Lui Mirea îi place ca oamenii pe care îi învață el sport să nu fie codași nicăieri. Orice lucru să-l știe atît de bine, încît atunci cînd îl fac să le fie floare la ureche!»

Restul, stimați cititori, vi-l ofer prin imagini...

H. POPLĂCEANU

OAMENI DE ISPRAVĂ

Comuna Deleni din raionul Tirnăveni este vestită prin vinurile de Tirnăveni și prin însemnatele exploatare de gaz metan. Pornind din Tirnăveni spre Mediaș, acolo unde drumul către Botorca ocolește spre est, o tablă indicatoare arată că pină la Deleni mai sînt doar 5 km.

Satul, frumos așezat într-o vale, este înconjurat de bogata terenuri agricole pe care se află și sute de sonde și puțuri de gaz metan. E un adevărat semn de frăție între industria și agricultura țării.

Pe președintele asociației sportive din Deleni, Olimpiu

Cimpeanu, l-am găsit în mijlocul unor tineri sportivi cu care lucra la finisarea noului bazin de înot al asociației.

«De doi ani lucrăm la construirea acestui bazin — mă informează tovarășul Cimpeanu. Am fost ajutați de organele U.C.F.S., de Cooperativa de consum din sat și îndeosebi de tinerii noștri sportivi. Primele întreceri în cadrul Spartachiadei de vară la înot au și început, dar numărul tinerilor care știu să înoate este încă prea mic. În prezent luptăm pentru lichidarea... anal-fabetismului la înot. Pentru aceasta intenționăm să organizăm un curs de inițiere la care am mobilizat 50 de copii și tineri. Un ajutor însemnat în această direcție ne dă maestrul de extracție Eugen Mănoiu.»

L-am cunoscut și pe tovarășul Eugen Mănoiu. Este un entuziast. Cînd a venit vorba despre noul bazin, mi-a expus cîteva din planurile de viitor ale asociației sportive. «Primul nostru obiectiv este organizarea centrului de învățare a înotului, apoi mobilizarea unui număr cît mai mare la întrecerile Spartachiadei de vară și la campionatele asociației sportive. Pînă la sfîrșitul lunii august intenționăm de asemenea să formăm 4 echipe de polo, care, bineînțeles, vor juca la început doar între ele.»

Cum spune proverbul, unde este lac... înotători să nu fie! În fotografie — noul bazin de înot din comuna Deleni.

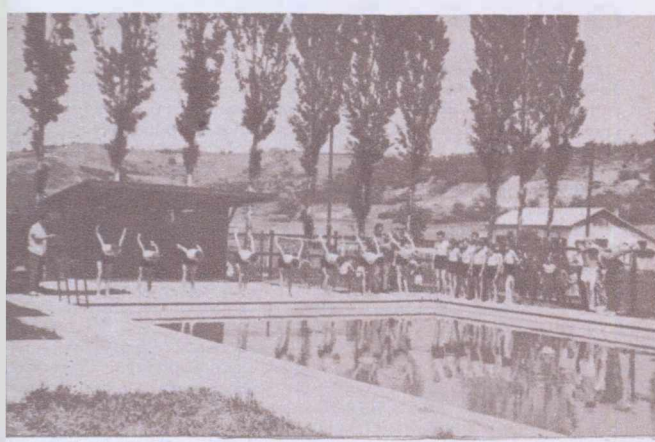
VICTORIA SZABO
— Tg. Mureș —

NICOLAE BARBU
— Rm. Vilcea —

INIȚIATIVĂ LĂUDABILĂ

Pentru tinerii iubitori ai ciclismului din Rîmnicu Vilcea, organele U.C.F.S. din localitate au organizat o frumoasă întrecere sportivă. Popularizată prin afișe, competiția, la care s-a concurat îndeosebi cu biciclete de oraș, s-a bucurat de o participare numeroasă și a înregistrat o înverșunată luptă pentru ocuparea primelor locuri. Învingătorii, cei trei tineri din prim-plan, au primit pentru buna lor comportare diplome și cupe.

BUCURIA ÎNVINGĂTORILOR

În seria de la Tirgu Jiu a jocurilor de calificare pentru promovarea în campionatul republican de handbal, tinerii sportivi ai echipei «Textila» din Cîsnădie, învingînd în meci decisiv formația A.S.A. Ploiești, au reușit să ocupe primul loc în clasament și, odată cu aceasta, dreptul de a juca, începînd din toamnă, în prima divizie (seria A-1a).

În imaginea alăturată, cel mai bun realizator al echipei, Albert Singner, este purtat pe brațe după victoria obținută de către handbaliștii textiliști din Cîsnădie.

ERICH SIMONIS
— Cîsnădie —

LOCUL I PE ȚARĂ

Orașul Craiova a găzduit întrecerile din cadrul fazei finale la baschet la care au luat parte cele mai bune reprezentative ale liceelor cu program special de educație fizică. Alături de gazde, elevii Liceului Nr. 1 din Craiova, au participat la întrecere tinerii baschetbaliști din Tg. Mureș, Galați, Oradea și București. Craiovenii s-au prezentat foarte bine în această competiție, reușind să-și învingă toți adversarii și să cucerească locul I pe țară.

În fotografie, echipa de baschet a Liceului cu program special de educație fizică din Craiova — campioană pe anul 1966 — împreună cu antrenorul ei Cezar Pîslaru.

VASILE POPOVICI
— Craiova —

POȘTA REDACȚIEI

ION SUDĂ — București. După un antrenament foarte serios, ați reușit anul acesta să faceți turul României pe bicicletă. Pentru această frumoasă performanță, noi vă felicităm. În legătură cu sfaturile pe care doriți să le obțineți de la un antrenor de ciclism, vă sfătuim să apelați la serviciile antrenorilor de la Steaua sau Dinamo, cluburi bucureștene cu secții de ciclism puternice. Iată adresele cluburilor amintite: Dinamo — Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43; Steaua — Calea Plevnei nr. 114.

C. FRONOIU — Com. Zosești. Doriți să facem o prezentare a echipelor de fotbal din categoria A. În decursul campionatului 1965—1966 noi am prezentat absolut toate formațiile din prima categorie. Consultați colecția.

ION BĂLAN — Cluj. 1) Fotbalistul care deține... recordul mondial al selecționării în reprezentativa țării sale este englezul Billy Wright. În perioada anilor 1946—1959 el a îmbrăcat tricoul echipei Angliei de 105 ori. Pe locul doi se află Thorbjørn Svenssen (Norvegia) cu 104 selecționări.

În țara noastră cele mai multe meciuri în echipa reprezentativă le-a susținut Iuliu Bouda: 48.

MIOARA LEPĂDAT — Oltenița. 1) Fostul portar al echipei Steaua, Eremia, este una și aceeași persoană cu... Eremia, portarul Crișului. 2) Cîte puncte trebuie să acumuleze o formație de fotbal pentru a nu retrograda în categoria B? Răspunsul este foarte simplu: mai multa decît ultimele două clasate. La egalitate de puncte cu

cele două codășe, este suficient doar un golaveraj mai bun.

MIHAI STOIAN — Ploiești. Iată campionii republicani de box pe anul 1966, în ordinea categoriilor: Constantin Ciucă, Nicolae Giju, Constantin Buzuliuc, Vasile Antoniu, Mihai Dumitrescu, Constantin Ghiță, Ion Covaci, Gheorghe Chivăr, Ion Monea și Vasile Mariușan.

Amănunte despre fiecare campion găsiți în numărul 11, din luna iunie, al revistei noastre.

LIVIA CERMIAN — Oradea. Pentru a obține un autograf de la fotbalistul dumneavoastră preferat, Ion Pîrcălab, vă sfătuim să-i scrieți pe adresa clubului său: Dinamo București, Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 43.

MARIANA GHIȚĂ — Ploiești. Fotbaliștii echipei noastre campioane, Petrolul Ploiești, vă mulțumesc pentru felicitările adresate prin intermediul revistei SPORT și vă promit o comportare frumoasă în meciurile pe care le vor susține în această toamnă în «C.C.E.»

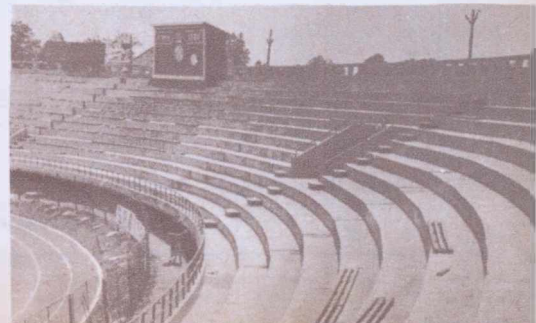
GRIGORE CONSTANTIN — Oradea. 1) Fotbalistul brazilian Garrincha și-a schimbat clubul. Joacă acum la Corinthians din Sao Paulo. 2) Dacă un portar de fotbal poate să înscrie «prin minune» — cum spuneți dumneavoastră — un gol (dar nu din 11 m)? Ce să vă răspundem? Poate! Dar numai printr-o... minune. 3) Echipa de handbal a clubului Steaua a cucerit titlul de campioană a țării doar o singură dată, în anul 1963, cînd, la egalitate de puncte cu eterna sa rivală Dinamo București, a avut un golaveraj mai bun.

FOTOCRITICA

Înflăcărații suporteri ai echipei noastre campioane, Petrolul, sînt, în ultima vreme, foarte nemulțumiți de felul în care sînt primiți pe stadionul din Ploiești. Toți cei care au bilete pentru cele două peluze și o bună parte dintre spectatorii din tribuna I fac o constatare foarte neplăcută: absența aproape totală a gradinelor (după cum se poate vedea din fotografie).

Ce părere au tovarășii din conducerea C.S.O. Petrolul? Au dreptate spectatorii să fie nemulțumiți? Noi credem că da. Sperăm, însă, că pînă va începe noul campionat reparațiile atît de necesare vor fi efectuate.

ȘTEFAN IONESCU
— Ploiești —

CÎND STARTERUL SE ÎNSOARĂ...

Desen de FL.LAZĂF

UN MOMENT DE NEUITAT

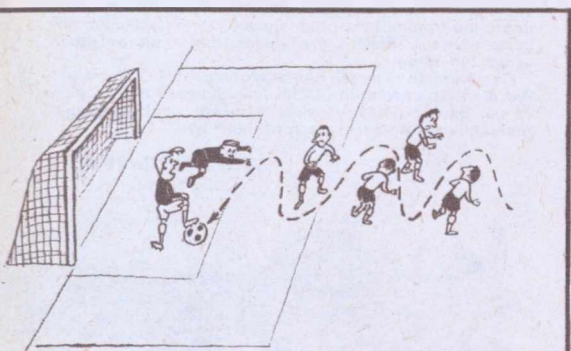
Luna aceasta tinărul pilier al echipei Grivița Roșie și al XV-lui reprezentativ, Constantin Dinu a adăugat victoriilor de pe terenul de sport un important succes, de data aceasta, pe drumul vieții. Iată-i imediat după căsătorie pe soții Dinu în mijlocul prietenilor și colegilor de echipă, care prin ridicarea baloanelor ovale urează familiei Dinu multă fericire.

(Foto: Aurel NEAGU)

URSULEȚUL PAPA?

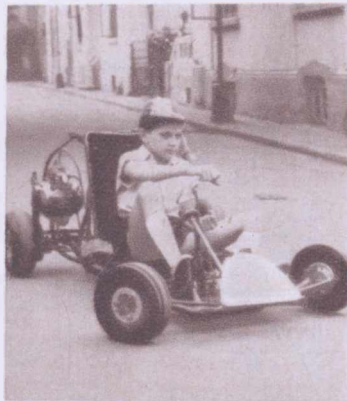

Micuța Dana a aflat că ursuleților le plac alimentele dulci. De aceea, îl îmbie pe Martinel al ei cu o bucătică de prăjitură. Acesta însă, ca un urs de catifea ce este, nu vrea să... pape. Faptul o miră pe Dana și, după cum se poate vedea în fotografie, mai ales pe tatăl ei, fotbalistul Jenei de la Steagul roșu Brașov, pe care probabil l-au recunoscut toți iubitorii fotbalului.

Dumitriu II: «Unde ești, lonescule?...»

Desen de G. BADEA

Kartul pe care îl vedeți în fotografia alăturată a fost construit de către Ion Bobocel, proiectant la Institutul de căi ferate. Fiind propulsat de un motor de bicicletă «Carpăin» și având pneuri de avion, kartul dezvoltă o viteză de 40 km și este pilotat de către 21 de copii, constituiți într-o veritabilă școală de conducere, cu carnet de bord etc. etc. Ca pistă de antrenament, tinerii piloți au la dispoziție aleea Titus, din Raionul N. Bălcescu. Iată o inițiativă lăudabilă care ar putea intra în atenția Federației Române de Motociclism.

OINA ȘI ADEPTII EI

În comuna Curcani, raionul Oltenița, sportul se bucură de o deosebită apreciere, iar dintre toate ramurile sportive, oina, ocupă primul loc atât în ceea ce privește interesul pe care-l suscită cât și al rezultatelor obținute de sportivii comunei în confruntările cu celelalte echipe de oină din țară. Alăturat vă prezentăm echipa de oină a copiilor de la Avântul C.A.P. Curcani care, prin frumoasa sa comportare, a cucerit titlul de campionă regională. Echipa este condusă de jucătorul fruntaș Ion Gruianu. (Ion Moldoveanu)

COLENTINA 1909

Fotografia pe care o vedeți are 57 (!) de ani. Ne-a adus-o un bătrânel de 78 de ani, Alexandru Veroți. El însuși e prezent în fotografie. Rîndul de jos, primul din stînga. Fotografia înfățișează prima echipă bucureșteană de fotbal: Colentina. Echipa fabricii de textile cu același nume.

Mult ne-a vorbit bătrînul despre «perioada eroică» a fotbalului. Își aduce aminte de tot... Antrenamentele de pe terenul viran din spatele fabricii; jocurile «oficiale» de la Șosea; munca voluntară a jucătorilor pentru aducerea scaunelor de la restaurantul «Flora»; uimirea lăptăreșilor, care își făceau unora vederea unor «oameni în toată firea, și despuiați»; Ironiile barosaniilor din trăsuri, care veneau să vadă «cercul», și multe altele...

Bătrînul Veroți își amintește de jocurile cu Galatasaray, desfășurate chiar în anul fotografiei. În primul meci: 9—1 pentru turci; într-al doilea: 2—1 pentru ai noștri.

«Una din amintirile cele mai hazlii — mărturisește moș Veroți — este aceea cu demonstrația pe care am făcut-o la Craiova, în 1915. Ne-am echipat la hotel «Minerva» și am plecat cu birjele spre «stadion». Lumea s-a lăsat după noi; copiii umpleau strada. Jocul a fost foarte greu, dar nu pentru că elevii craioveni ar fi fost niște zmei în ale fotbalului, ci pentru că toată puștimea din «tribune» intra mereu pe teren, nedîndu-și prea bine seama ce se-ntimplă. Atunci am fost poreclit «englezul». Aveam o pipă în buzunarul de la spate al chiloșilor și oltenii nu m-au iertat cu porecla. Am fost bucuroși însă, că am pus și noi un pic umărul la popularizarea fotbalului în țara noastră».

...Amintirile curg. Moș Veroți susține că «treccera de la șpit la... lă... s-a făcut în cîțiva ani.

După război a jucat din nou, în C.A.B. N-a lipsit de pe teren pînă în 1926... A iubit fotbalul toată viața. A fost antrenor — un timp foarte scurt — la Juventus.

Totul a trecut. Un singur lucru a rămas: marea dragoste pentru fotbal, pentru care publicăm cu plăcere această fotografie de demult.

de pretutîndeni

- W.B.A. a anunțat oficial că boxerul Emil Griffith nu poate deține deodată două centuri de campion mondial (semimijlocie și mijlocie). Ca urmare a acestei hotărîri, Griffith a fost deposedat de centura categoriei semimijlocie. El și-a apărat cu succes titlul în fața lui Joey Archer. Pentru titlul la semimijlocie, forul mondial al boxerilor profesioniști a stabilit ca Rodriguez, Cokes, Hayward și Gonzales să lupte într-un turneu.

- Anul acesta, în Franța, marele premiu al literaturii sportive a fost decernat Mariei Thèrese Eyquem pentru lucrarea «Pierre de Coubertin — l'Épopée Olympique».

- Să nu mai vorbim de... sexul slab. Recent, titlul de cea mai puternică femeie din California a fost acordat sportivei Cyrille Robson (1,78 m și 105 kg). Ea a reușit să «arunce» o halteră de 140 kg!!

- Recordul celor mai multe k.o.-uri obținute în carieră aparține fostului campion mondial la categoria semigrea, Archie Moore. El a obținut victoria înainte de limită în 140 de întîlniri.

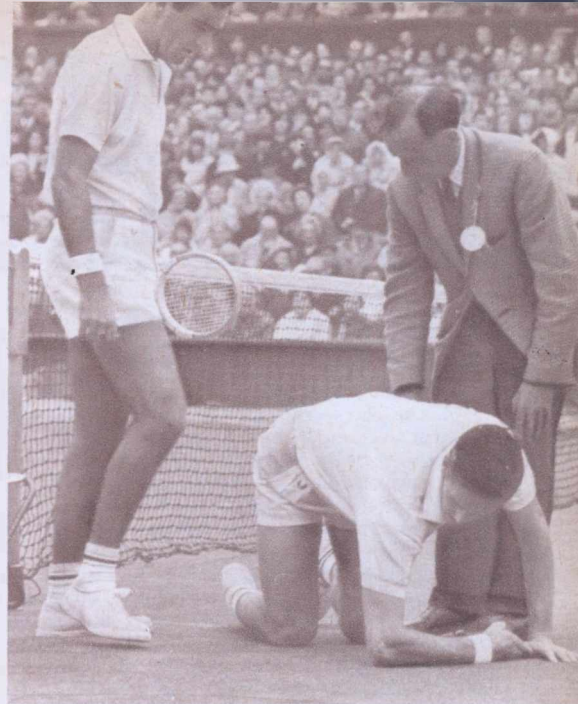
- Tinărul atlet suedez Hedmark, care, zilele trecute la Los Angeles, a aruncat sulița la 81,92 m, a suferit un accident în timpul unui antrenament. El și-a fracturat mîna dreaptă devenind indisponibil pentru campionatele europene de la Budapesta.

- Cunoscutul sabreur maghiar Pesza a fost suspendat pe timp de 6 luni de către federația de specialitate a Ungariei pentru acte de indisciplină față de oficiali. Pesza, campion olimpic al probei, a plătit destul de scump comportarea sa: nu a participat la campionatele mondiale de scrimă de la Moscova.

- Campionul mondial de box la categoria muscă, italianul Salvatore Burruni, era să piardă centura în fața... cîntarului. Prezentîndu-se cu 141,7 game mai mult decît greutatea categoriei (50,940 kg) oficialii i-au acordat lui Burruni timp — o oră pentru a face un al doilea cîntar. Italianul s-a urcat grăbit într-un taxi și a plecat la hotel unde a făcut o baie de aburi și trei reprize de box cu umbra. Întorcîndu-se din nou la cîntar, oficialii au rămas uimiți. Burruni cîntărea acum doar 48,895 kg...

24 DE ORE PE PISTĂ

Conducătorii bolizilor din fotografie sînt foarte grăbiți. Motivul? S-a dat plecarea în cursă. O cursă extrem de dificilă care durează nu mai puțin de 24 de ore, timp în care automobilistiții se vor întrece fără întrerupere pe pista motodromului. Această competiție dură a devenit tradițională în orașul francez Le Mans unde, recent, a avut loc cea de a 34-a ediție a «Cursei de 24 de ore».

EMERSON K. O.

La startul turneului de la Wimbledon, australianul Roy Emerson, de două ori cîștigător al marii Cupe, era favorit și pentru a treia. Dar, în cursul meciului cu compatriotul său Davidson, «Roy» a plonjat să «prindă» un voleu și s-a accidentat, fiind în cele din urmă învins. În fotografie: momentul accidentului, care a pus capăt speranțelor campionului australian.

ESTE JIU-JITSU DE ORIGINE EUROPEANĂ

Într-o noapte a anului 1902, la New York, o bandă de gangsteri pătrunse în locuința profesorului japonez Katsukuma Higishi. Profesorul, mic de statură și slab, înfruntă pe cei cinci bandiți, reușind să-i imobilizeze pînă la sosirea poliției. Unul din ei plăti chiar cu viața infracțiunea. A doua zi toate ziarurile descriu cu lux de amănunte fapta profesorului japonez. Dar cel mai mult se interesa poliția de «tehnică auto-apărării» folosită de profesor. Astfel începu drumul glorios al acestui sport cărui i se spunea pe atunci «auto-apărare fără arme».

Antrenorii japonezi, întrebați asupra originii acestui sport, dădeau explicații romantice. Ei povesteau că jiu-jitsu are o vechime de peste 2000 de ani. Cică un împărat japonez, nemulțumit de comportarea unui samurai, îi interzise să mai poarte sabie. În consecință, viața acestui feudal depindea doar de forța lui fizică. Se spune că, într-o iarnă, stînd în grădină, observă cum ramurile puternice ale unui copac se rupeau sub povara zăpezii, pe cînd ramurile mai mici și mai subțiri se îndoiu doar, lepădîndu-și povara albă și revenind în poziția lor inițială. Aceste observații îl făcură pe samurai să se gîndească la o nouă tactică de luptă în care victoria să fie obținută printr-o cedare aparentă. Astfel s-ar fi născut jiu-jitsu.

Cercetînd izvoarele istorice constatăm că jiu-jitsu este pomenit pentru prima dată într-un document abia la jumătatea secolului al XVII-lea. După cum recunosc înșii japonezii, ei au preluat Yawara (acesta era numele inițial al jiu-jitsului) de la chinezi. Printre multele sporturi practicate de chinezi, lupta cu pumnii — pugilatul — ocupa un loc de frunte. Stilul de box denumit tai-ki ieșea din comun prin mișcările sale lente și tehnica specială a respirației, înrîndindu-se într-adevăr foarte mult cu jiu-jitsul, dar fără să stea totuși la originea acestui sport care apare în Japonia abia după primul contact cu europenii.

Primii europeni care pun piciorul pe pămîntul Japoniei sînt marinarii portughezi care debarcă în anul 1554 la Kagoshima. Dar foarte curînd Japonia este vizitată de olandezi care, alăturîndu-se preoșilor cultului Shinto, luptă alături de ei împotriva portughezilor. În aceste lupte, japonezii au putut cunoaște pentru prima oară tactică luptei corp la corp a evului mediu european. Este foarte probabil ca japonezii să fi preluat o serie de tactici cunoscute în lumea europeană cu mult înainte de a se fi stabilit vreun contact cu orientul îndepărtat. În anul 1675 Nicolas Petter, un renumit luptător al vremurilor de atunci și mare negustor de vinuri, publică la Amsterdam o carte ilustrată cu gravuri, în care descrie multe amănunte ale luptelor corp la corp și posibilitățile de a dezarma un adversar înarmat. În realitate e un adevărat tratat de lupte libere.

Dar cu două secole înaintea lui Petter, celebrul pictor german Albrecht Dürer era preocupat de redarea cit mai detaliată a luptelor. Din memoriile rectorului școlii din Nürnberg, prietenul lui Dürer, reiese că acesta a studiat și reținut în desene toate manevrele tactice ale luptătorilor.

Aceste documente nu sînt unicele. Manuscrisul lui Thalhof (Germania) de la 1443, păstrat la biblioteca de stat din München, redă în mai multe ilustrații majoritatea tacticilor jiu-jitsului. Manuscrisul poartă titlul «Arta luptei și a scrima». O sută de ani mai tîrziu, la 1537, meșterul german Sebastian Auerswald redă în gravurile sale în lemn, executate la Wittenberg și denumite de autor «Arta luptelor», toate mișcările cunoscute ale jiu-jitsului.

Deoarece nu se poate dovedi existența acestui sport în Japonia înaintea contactului cu europenii, se poate deduce că «arta auto-apărării» japoneze este de origine europeană, completată și îmbunătățită, bineînțeles, de japonezi.

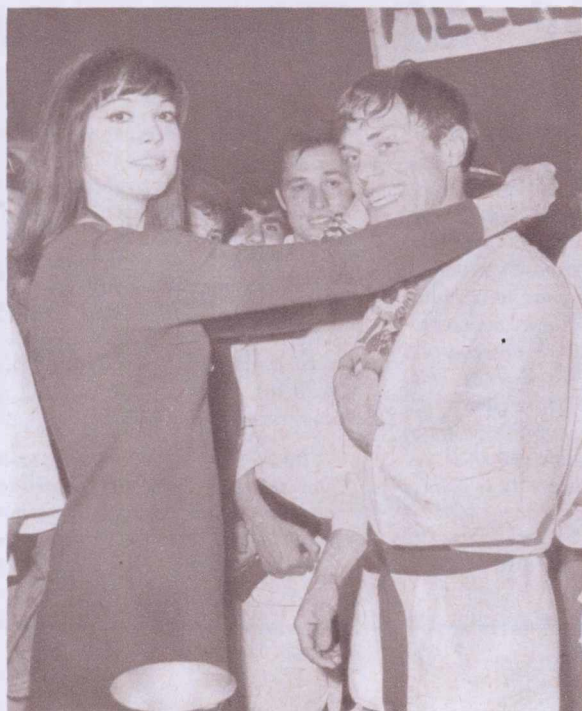
RADU HERBAY

KARATE

Karate este un sport japonez, originar din insula Okinawa. Practicanții săi pot despica cărămizi cu tășul palmei, pot îndoii bare de fier și pot scoate din luptă un om lovindu-l cu partea exterioară a piciorului. Teribila armă a acestor sportivi este o calozitate, bătătură enormă, formată printr-un antrenament intens constînd în lovirea repetată a unor corpuri rigide cu partea exterioară a miinilor sau a picioarelor.

De curînd, în sala Coubertin din Paris, a avut loc campionatul european de Karate, individual și pe echipe. La individual, francezul Baroux a cîștigat titlul european, învingîndu-l în finală pe compatriotul său, Sauvin.

În fotografie — frumoasa actriță de comedie Elsa Martinelli îi dă lui Baroux medalia de campion al Europei.

CASSIUS CLAY CERE SCUZE!

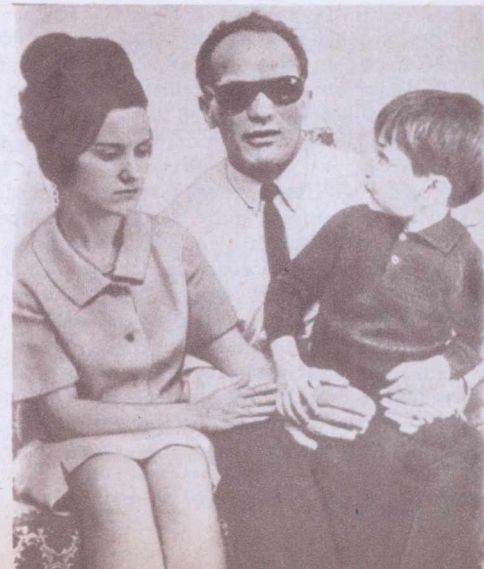
La scurt timp după victoria obținută în fața englezului Henry Cooper, campionul mondial de box la toate categoriile, Cassius Clay, pe numele său religios Mohammed Ali, a declarat următoarele într-un interviu acordat unui ziarist: «După întîlnire, primul meu gest a fost de a-i face o vizită (n.r. — lui Cooper). L-am felicitat pentru curajul său iar pentru lovitura care l-a rănit i-am cerut scuze și i-am explicat de ce procedez astfel. Religia mea îmi interzice să fac să curgă sînge și eu m-am dăruit în întregime religiei mele...»

Privind fotografia alăturată, nu s-ar putea spune că mult așîșata... cucernicie a lui Mohammed Ali a reușit să alunge tristețea, dacă nu chiar disperarea, din simlul familiei boxerului englez Henry Cooper.

PENTRU EUROPELE DE ATLETISM

La Budapesta, orașul gazdă al apropiatelor Campionate europene de atletism, programate să se desfășoare între 30 august și 4 septembrie, se fac intense pregătiri în vederea unei cit mai frumoase reușite a acestor importante întreceri. Printre altele, organizatorii perfectează programul festiv al deschiderii campionatelor la care va putea fi văzută și demonstrația atleților într-o suită de piramide... mișcătoare. Este vorba, după cum se poate vedea și din fotografia alăturată, de cîteva temerare evoluții acrobatice, pe motocicletă în mers.

TINERI SPORTIVI ROMANI IN ACTUALITATE

MIHAI ALBU — în echipa Europei

De câte ori — recunoașteți singuri — nu ați exclamat: «ce coș formidabil are acest Albu!» Și câte echipe din țară sau de peste hotare nu au simțit pe pielea lor cum această adevărată mașină de «punctat» (mai ales când baschetbalistul nostru fruntaș este în vervă) le... retează parcă picioarele, le taie orice elan!

Adăugînd proverbiale sale precizii în aruncarea la coș (la C.E. de la Moscova a avut cel mai bun procentaj în transformarea loviturilor libere) un frumos salt calitativ (realizat în ultimii ani), exprimat prin virtuozitatea și precizia paselor sale, vom avea, în linii mari, explicația prezenței sale în selecționata Europei.

Ca și în ultimii doi ani, o comisie tehnică europeană, alcătuită din cehoslovacul Kriz, francezul Busnel și iugoslavul Stankovici, a alcătuit un lot inițial de 24 de jucători printre care am putut afla cu satisfacție și numele jucătorului român. Mihai Albu a rezistat și selecției următoare care a redus la jumătate numărul jucătorilor aleși,

dobîndind cinstea de a îmbrăca în luna octombrie, la Ljubljana, tricoul selecționatei continentale, care va întîlni într-un meci de tradiție pe cîștigătoarea «C.C.E.» — Simmenthal Milano.

Așadar, după maestrul emerit Mihai Nedef, care a avut cinstea selecționării în 1964, chiar la prima ediție a acestei frumoase întîlniri, un nou român și-a făcut loc în echipa Europei, alături de cîțiva dintre cei mai buni baschetbaliști ai continentului. Este nu numai o recunoaștere a meritelor acestui talentat jucător, dar și o apreciere prețioasă a posibilităților pe care le are baschetul românesc.

Și nu ne îndoim nici o clipă că alături de cehoslovacii Zidek și Ammer, de sovieticii Travin și Volnov, spaniolii Luyk și Rodriguez, bulgarul Savov, polonezul Likso, francezul Degros, grecul Trontzos și belgianul Steveniers, Mihai Albu va ști să-și pună — în partida de la Ljubljana — în maximă valoare tot ce a învățat pe terenurile și în sălile noastre de joc.

— a. v. —

PETRE ASTAFEI — cu gîndul la 5 metri

Petre Astafei s-a născut la Brăila (1 ianuarie 1942). Încă din copilărie l-a atras atletismul, cu toată mulțimea sa de exprimări: alergări, aruncări, sărituri. L-a atras și a acumulat cu nesăț an de an, pînă cînd, venind la București, a renunțat la... multi-lateralitate și, în cadrul I.C.F., ca student, sub îndrumarea antrenorului Dumitru Gîrleanu, s-a dedicat celei mai dificile probe: săritura cu prăjina. A început cu «bambusul». După puțin timp, evoluează la «metal» și se decide în 1962 (cînd cucerește și primul titlu de campion republican — 4,20 m) la «fibră». În tabelele statistice ale celor mai buni 10 prăjiniști români,

Petre Astafei apare pentru întia oară în 1959 (locul IX — 3,91 m). Urmează drumul afirmării: locul VI (1960 — 4,06 m), locul II (1961 — 4,30 m), locul I (1962 — 4,40 m), locul I (1963 — 4,46 m — nou record național; vechiul record — 4,42 m — aparține lui Zoltan Szabo din 1958), locul I (1964 — 4,75 m — nou record național), locul I (1965 — 4,70 m), locul I (1966 — 4,82 m — nou record național).

Cu acel 4,82 m Petre Astafei nu și-a încheiat socotelile pentru acest an, dimpotrivă, abia le-a început. El vizează înălțimea de 5 metri, pentru care are toate resursele. Rămîne,

însă, ca noul său antrenor, Gheorghe Zimbreșteanu, să reușească să-i cîminteze poziția corectă pe prăjină înaintea momentului cataapultării. O dată pus la punct acest mic amănunt care în intervalul elan-bătaie-desprindere-trecere-aterizare durează cel mai puțin, o fracțiune de secundă Astafei va obține un serios plus de centimetri la actualul record național. Este de așteptat ca profesorul Petre Astafei (în 1964 el și-a trecut examenul de stat la I.C.F.) să facă eforturi serioase în anul «europenelor» de la Budapesta.

H C

ILIE NĂSTASE — tenismanul nr. 2

Era cu cinci sau șase ani în urmă... La Progresul... Bosch și Năstase-cel mare, Constantin — își disputau unul din clasicele lor «maratoane» tenisistice. Mingea oboșea în interminabile călătorii peste fileu, pînă la prima stație a nervilor, apoi o lua de la capăt. Punctele se adunau simetric pe foaia de arbitraj, dar treptat, urcau în coloana lui Bosch. Încet, dar sigur, Năstase cobora spre înfrîngere.

Atunci, la un «schimb» de teren, auzii pe aproape în tribună o voce subțirică de copil: «Dacă nu vîi la fileu, ești terminat!...» L-am întrebat pe Costică Chivaru, antrenor de ani la Steaua, dacă-l știe pe puștiul de alături care-l avertizase atît de categoric pe Năstase: «Păi, e Iliuță... Îl am de mult în secție. O să joace bine!»

Iliuță a ajuns, într-adevăr, să joace bine. L-a întrecut pe Constantin, fratele, i-a întrecut pe mulți alții. Este la ora actuală al doilea jucător în tenisul nostru, foarte aproape de... punctul maxim: Țiriac. Îi este partener demn campionului în reprezentativa țării, ca și în echipa de dublu, prezent pe locuri de frunte în ultimele turnee de peste hotare.

La 20 de ani, Ilie Năstase — fost campion republican de juniori, echipier pentru «Cupa Davis» și, încă, pentru «Cupa Galea» — are la activ o serie întregă de promițătoare afirmări. Cele mai proaspete sînt obținute alături de Ion Țiriac, pe care l-a secondat cu succes în cucerirea a două victorii la dublu: Nottingham (7 — 5, 6 — 2 cu Knight-Pickhard, în finală) și Travemünde (0 — 6, 6 — 3, 7 — 5, 1 — 6, 6 — 4 cu Pilici-lovanovici).

Se apropie tot mai mult de profilul tenismanului complet. Bine orientat în joc, activ la fileu, cu lovituri subtile în defensivă ce amintesc adesea pe dascălul său de azi — Gogu Viziru.

La Brașov, în prima manșă a republicanilor de tenis, și-a trecut în palmares un loc doi la simplu și unul la dublu bărbați, precum și o victorie la mixt (alături de Agneta Kun).

Că Ilie Năstase are «mîna» o știm cu toții, cei ce urmărim tenisul. Și ar trebui ca el să ne-o amintească din ce în ce mai des...

RADU VOIA

FLORIN CIORCILĂ — medalie de argint la Toledo

La ediția din acest an a campionatelor mondiale de lupte greco-romane, găzduită de orașul nord-american Toledo, din lotul sportivilor români — care au primit o frumoasă cupă pentru cucerirea locului trei pe națiuni — cea mai bună comportare a avut-o tânărul Florin Ciorcilă, ocupantul locului II la categoria 78 kg.

Florin Ciorcilă s-a născut la 22 mai 1944 în comuna Micșunești-Moara (raionul Snagov). Cu excepția locului său de naștere, el este totuși bucureștean, din cartierul Dudești. Nu făcea nici un fel de sport când era «puști». Se mulțumea să fie în «galerie». Prietenii din cartier, cei de-o seamă cu el, văzându-l că din zi în zi îi întrece ca fizic și ca forță, i-au... sugerat să se apuce și el de un sport. O dată, de două ori, de trei ori, pînă cînd Florin, ca să scape de ei, s-a prezentat la secția de lupte a clubului Dinamo, în șoseaua Ștefan cel Mare, și i-a spus antrenorului Dumitru Cuc: «Maistre, băieții îmi spun să fac lupte, că-s mai puternic decît ei. Vreți să mă încercați?». Asta se întîmpla în iarna anilor 1958—1959. Cuc l-a încercat, iar după patru luni, Florin Ciorcilă a ocupat locul doi la campionatul republican de juniori, la categoria 75 kg. Timp de trei ani consecutiv el nu a reușit să-l depășească pe campionul Tampa, mulțumindu-se mereu cu titlul de «vice». Și-a încercat norocul și la seniori, dar același loc doi, chiar și trei. În 1963 își vede împlinit primul său vis: devine campion. I se naște al doilea vis: campion de seniori. Dar...

În anul în care cucerește titlul de campion de juniori debutează și ca internațional. De atunci și pînă în 1965, Florin Ciorcilă participă la o serie de întîlniri internaționale, dintre care cele mai importante au fost campionatele balcanice de la Iambol (Bulgaria — locul trei) și campionatele mondiale de la Tampere (Finlanda — locul nouă), ambele anul trecut. Visa și nu visa să ajungă medaliat la «mondiale», dar succesul de la Toledo i-a născut un al treilea vis: campion mondial. Pînă la prima încercare (București, septembrie 1967), Florin Ciorcilă va lupta prin tehnica sa — care este punctul său forte — să-și adjudece întii titlul de campion republican la categoria 78 kg, seniori. Apoi, cu toate forțele spre «mondiale»...

Am întîlnit-o pe Ecaterina Iencic, imediat după sosirea ei de la Mondialele de scrimă desfășurate la Moscova.

— Felicitări, Cati. Ai fost la înălțime. Locul III, la mondialele senioarelor este o performanță...

— Medalia de bronz am împărțit-o cu alte două sportive. Două victorii eu, două victorii Gorohova, două victorii Bobiș. Și egalitate am înregistrat și la tușaveraj: 15 — 17. Se mai întîmplă...

— Scontai într-o comportare mai bună?

— Nu! Una este să încușizezi floreta cu fete de aceeași vîrstă, ca de pildă la campionatele mondiale de floretă pentru tineret, la care am avut bucuria să cuceresc titlul suprem și alta este să-ți măsoari forțele cu tot ce există mai bun în lume în materie de scrimă. Aici vine să-și spună cuvîntul experiența și la acest capitol mai sînt deficitară.

— Cum au primit părinții acest succes?

— Cînd am sosit în București am găsit acasă o telegramă de felicitare. Era de la părinți. Ei locuiesc la Satu-Mare. Mai întii mă felicitau pentru cei 20 de ani pe care i-am împlinit zilele acestea. M-am născut chiar în luna iulie 1946. În continuare mă felicitau pentru succesul meu. Totdeauna au fost și continuă să fie atenți cu mine.

— Le place deci și lor sportul!

ECATERINA IENCIC a împlinit 20 de ani

— L-au îndrăgit prin sora mea, iar mai apoi prin mine. Sora mai mare a făcut și ea scrimă, dar nu a perseverat. La 13 ani am început și eu. Mai întii am fost atletă, pentru ca după scurt timp să mă consacru scrimii. Părinții n-au avut nimic împotriva. Cînd primul meu antrenor Al. Csipser, căruia îi păstrez și în prezent multă admirație, mi-a dat costumul de scrimă, mama s-a chinuit cîteva zile cu el ca să mi-l potrivească. Eram tare slăbuță.

— Ce intenționezi să realizezi în continuare?

— Obligațiile de abia de acum încep. Am intrat în atenția tuturor și vreau să depășesc stadiul de «tînără speranță». Mă obligă și... vîrsta. 20 de ani nu mai sînt 19...

Mi-am luat rămas bun de la Cati felicitînd-o de data aceasta și pentru frumoasa sa aniversare și urîndu-i cit mai mult succes în noua-i calitate de scrimeră senioară.

G. ȘT.

CONCURS DE FOTOGRAFII PE TEME SPORTIVE

Revista ilustrată «SPORT» și ziarul «SPORTUL POPULAR» organizează cu începere de la 15 iulie a.c. un concurs de fotografii pe teme sportive, deschis tuturor iubitorilor genului, amatori și profesioniști.

Participanților le este oferită o tematică deosebit de bogată: imagini din activitatea sportivă de masă din asociații și cluburi sportive, din întreprinderi, instituții, școli și universități, de la sate; aspecte din întreceri oficiale și amicale, fotografii ale marilor stadioane și baze sportive sau ale terenurilor simple amenajate de iubitorii sportului, instantanee turistice, activitatea sportivă din stațiuni și parcuri de odihnă, portrete de sportivi fruntași etc.

Fotografiile vor trebui executate în alb-negru, pe hîrtie lucioasă de format 18/24 cm și vor fi însoțite de numele și prenumele autorului, adresa și ocupația. Menționăm că nu vor fi primite fotografii care au mai fost publicate.

La sfîrșitul concursului, juriul va acorda premii separate pentru participanții profesioniști și cei amatori.

Pentru profesioniști: premii oferite de ziarul «Sportul popular»	Premiul I	1 500 lei
	Premiul II	1 000 lei
	Premiul III	500 lei
	Cinci mențiuni a	200 lei

Pentru amatori: premii oferite de revista ilustrată «Sport»	Premiul I	1 000 lei
	Premiul II	600 lei
	Premiul III	300 lei
	Cinci mențiuni a	100 lei

Fotografiile vor fi trimise pînă la data de 1 octombrie a.c. (data poștei) pe adresa ziarului «Sportul popular»: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, București, cu menținea pe plic «Pentru concursul de fotografii».

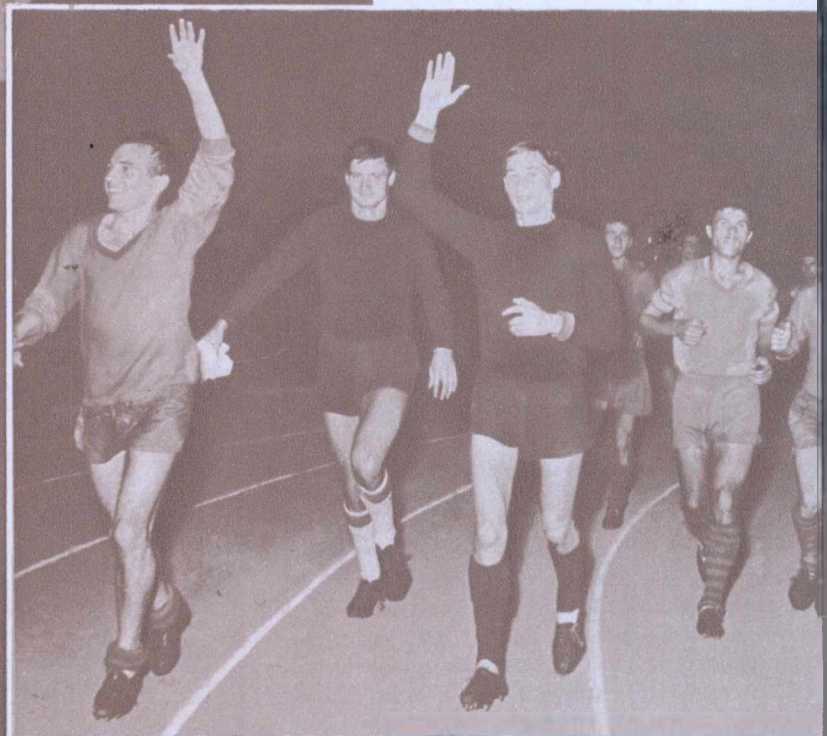
Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBAUȚEAN. Corector: Gh. BANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

SPORT

Constantin
și cea de-a
șaptea
CUPA
a „Stelei“

**TURUL DE ONOARE
AL ÎNVINGĂTORILOR**

Foto: A. NEAGU